

๑๕๗

เกิดใหม่อีกครั้ง ข้าชอทองแค้น
名媛望族
เล่ม 2

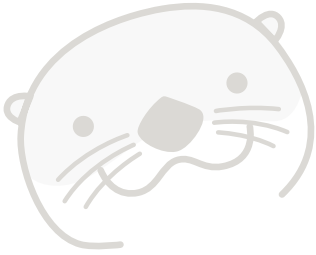

ซูซุเสวี 素素雪

เขียน

อีหึง

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาเจอกันอีกครั้งใน *เกิดใหม่อีกครั้ง* ข้าขอทวงแค้น เล่ม 2 หลังจาก **เหยาจิ้นเสี้ยว** นางเอกผู้ฉลาดเฉลียวของพวกเราได้เริ่ม “ทวงแค้น” กับผู้ชื้อไปแล้ว เป้าหมายต่อไปของนางก็คือการถอนหมั้นกับเซี่ยเส้าเหวินที่ยังคงหลงนางอย่างหัวปักหัวปำ แต่เหยาจิ้นเสี้ยวที่ไฟแค้นสุมทรวงก็หาทางกำจัดเหยาจิ้นเสี้ยวอย่างไม่ย่อท้อ

เมื่อเซี่ยเส้าเหวินและเหยาจิ้นเสี้ยวมีศัตรูคนเดียวกันจึงร่วมมือเพื่อจัดการเหยาจิ้นเสี้ยว แล้วเหยาจิ้นเสี้ยวจะรับมือกับภัยที่กำลังกล้ำกรายอย่างไร มาร่วมเอาใจช่วยเหยาจิ้นเสี้ยวและน้องชายให้ผ่านพ้นอุปสรรคให้ได้ไปพร้อมๆ กันนะคะ

๑๕๗

นางรู้สึกว่าการได้รับชีวิตใหม่สมควรจะเป็นเช่นนี้

ไม่ใช่เพื่อแก้แค้น

แต่เพื่อทำให้ผู้คนอีกจำนวนมากมีความสุขต่างหาก

นิยายออนไลน์

ด้านนอกห้อง สุหยินผู้เฒ่าไล่พวกบ่าวออกจากเรือนไปนานแล้ว ครั้นเห็นเหย้าหีเอื่อพรวดพราดจากไปตั้งสายลม นางก็เดินเข้าห้องนอน ทั้งสีหน้าเคร่งขรึม

อู๋ซื่อเห็นสุหยินผู้เฒ่าเข้ามาพลันกระโจนลงจากเตียง คุกเข่ากับพื้น ประหนึ่งเห็นผู้ช่วยชีวิต อู๋ซื่อรำให้โอดครวญ “ท่านแม่... ข้าสำนึกผิดแล้ว! ข้าทำเพราะหวังดีต่อท่านพี่ทั้งสิ้น! พื้นเพของอนุเหลียนเป็นเช่นไร ท่านแม่ทราบดีมิใช่หรือเจ้าคะ แล้วจะปล่อยให้สตรีชั้นต่ำสกปรกผู้นั้นมาทำให้เกียรติของตระกูลเหย้าที่สืบทอดต่อกันมาแปดเปื้อนได้อย่างไร... ท่านแม่ โปรดเชื่อเถิดว่าทุกสิ่งทั้งข้าทำลงไปก็เพราะหวังดีต่อตระกูลเหย้าทั้งสิ้น...”

เดิมสุหยินผู้เฒ่าไม่โปรดปรานอู๋ซื่อ พอเห็นอู๋ซื่อในยามนี้ยิ่งผิดหวังกว่าเดิม นางฟังอู๋ซื่อเอาแต่แก้ตัวอย่างไม่สำนึกผิด จึงชักสีหน้าแล้วตะคอกอย่างเกรี้ยวกราด “หุบปาก! เจ้าจะทำร้ายอนุเหลียนอย่างไรข้าไม่สน แต่เจ้าไม่ควรสังหารหลานชายที่ยังไม่ลืมตาดูโลกของข้า!”

สิ้นเสียง อู๋ซื่อก็ตัวสั่นหึก

สุหยินผู้เฒ่ากล่าวต่อ “เห็นแก่ที่เจ้าให้กำเนิดและเลี้ยงดูหลานชายใหญ่กับหลานชายรอง ข้าจะไม่ให้ลูกชายข้าหย่าขาดเจ้า! แต่สตรีจิตใจต่ำช้าเช่นเจ้าไม่ควรเป็นนายหญิงของตระกูลเหย้า นับแต่นี้เจ้าจงไปซดใช้ความผิดที่เรือนชานเมืองเสีย”

เมื่อสูหยินผู้เฒ่าเหยาพูดจบก็จับมือหม่อมมาเดินจากไป
แสงตะเกียงภายในห้องวูบไหว ทว่าผู้ชื่อยังคุกเข่ากับพื้น แน่ใจตั้งสติ
หลุดลอย ผ่านไปนานกว่าจะกริตรี่องจนเสียงแหบแห้ง

นอกเรือน เหยาจิ้นเสื่อรองจนสูหยินผู้เฒ่าจากไปแล้วค่อยก้าวลงบันได

เหยาจิ้นเสื่อยังไม่ทันขึ้นก็ยกก็เห็นเหยาหลี่เสื่ออุ้มอนุเหล็กียนที่ห่ม
เสื้อคลุมขนสัตว์ตัวใหญ่ของเขาออกมาจากห้องอุ่น พอลงบันไดมาแล้วก็มี
บ่าวหญิงสูงวัยหามเกี่ยวเข้ามาจับ

เหยาหลี่เสื่อวางนางบนเกี้ยวก่อนกำชับเสียงขรัม “อนุเพ็งแห่งบุตร
พวกเจ้าต้องเคลื่อนไหวเบาๆ อย่าให้อนุต้องลมเย็นเด็ดขาด!” ชัดเจนว่าเขา
จงใจพูดเสียงดังและชัดถ้อยชัดคำให้ผู้ชื่อยังได้ยิน

สิ้นเสียงเหยาหลี่เสื่อ เหยาจิ้นเสื่อก็ไม่ได้ยินเสียงร่ำไห้ของผู้ชื่อยัง
มาจากห้องนอนอีกแล้ว

แม้เหยาจิ้นเสื่อจะรังเกียจผู้ชื่อยังใจ แต่เมื่อเห็นเหยาหลี่เสื่อหลงอนุ
จนไม่ยอติกรยาเอก ไม่แยกแยะผิดชอบชั่วดีเช่นนี้ นางอดดูแลไม่ได้

เหยาจิ้นเสื่อขึ้นนั่งบนเกี้ยว ยังไม่ทันปล่อยม่าน เกี้ยวของอนุเหล็กียน
ก็เคลื่อนผ่านด้านข้าง นางเห็นมือเรียวกเล็กชายผ่านมุมหนึ่ง สายตาเจือย้มหยัน
ของอนุเหล็กียนปรากฏขึ้นแวบหนึ่งแล้วหายลับไป

เมื่อเหยาจิ้นเสื่อกลับเรือนอีเสียน หวังหม่อมมาและหลิวหม่อมมาทราบเรื่อง
ที่เกิดในเรือนชูเต๋อแล้ว

หลังดูแลจนเหยาจิ้นเสื่อเข้าไปด้านในเรียบร้อยแล้ว หวังหม่อมมาค่อย
ยิ้มเอ่ย “น่าเจ็บใจที่นายท่านใหญ่ไม่ได้หย่าขาดจากสูหยินใหญ่นะเจ้าคะ แต่
สูหยินใหญ่ถูกขับไปพำนักที่เรือนชานเมืองแล้ว คงหาทางกลับมาไม่ได้ง่าย ๆ
แน่เจ้าคะ คราวนี้คุณหนูและคุณชายน้อยก็เบาใจไปได้เรื่องหนึ่ง แต่คิดไม่ถึง
เลยนะเจ้าคะว่าอนุเจียงจะหลักแหลมยิ่ง เปิดโปงอุบายของสูหยินใหญ่ได้
ปราดเปรื่องถึงเพียงนั้น”

เมื่อวานเหยาจิ้นเสื่อสั่งหวังหม่อมมาให้ไปที่เรือนชูเซี่ยน และสั่งชุนเฉ่า
ให้ไปสอดแนมเรือนชูเต๋อของผู้ชื่อยัง ไม่นานชุนเฉ่าก็นำห่อยาของผู้ชื่อยังกลับมา

วันนี้ยามฟ้ายังไม่สว่าง ไปลื้อไปส่งยาท่อนั้นให้จื่อเอ๋อร์สาวใช้ของอนุเจียง แล้วไปลื้อก็เตือนบางอย่างกับจื่อเอ๋อร์

อนุเจียงคือหญิงสูงวัยที่อยู่ข้างกายเหยาหลี่เฮ้อมาหลายปี แม่นางไม่มีทายาท แต่ปรนนิบัติรับใช้ข้างกายเหยาหลี่เฮ้อนานที่สุด ย่อมไม่ใช่สตรีที่มีความคิดตื่นเขิน วันนี้อู้อื่อได้รับบทลงโทษสาสมกับสิ่งที่กระทำแล้ว จะโทษผู้อื่นไม่ได้

ณ เรือนซีเสี้ยน บ่าวรับใช้ประคองอนุเหลียนนอนบนเตียงไม้ป่าฐู่ที่ปูด้วยผ้าห่มแพรหนาชั้นดี

เจิงหม้วม้วรับใช้ข้างกายไม่ห่าง เห็นสีหน้าของอนุเหลียนดูอ่อนคลายลงแล้ว ดวงตาของนางฉายแววแห่งความสุขพลางเอ่ย “วันนี้อ่อนหุดพ้นจากนรกเสียทีนะเจ้าคะ เรือนชานเมืองทั้งขัดสนทั้งแร้นแค้น สุหยินใหญ่ต้องอยู่เดือนที่นั่นคงทุกข์ทรมานน่าดู ยามนี้นายท่านรังเกียจสุหยินใหญ่แล้ว แต่รักใคร่เอ็นดูอนุมากขึ้น”

อนุเหลียนเพียงยิ้มบาง แล้วค่อยทอดถอนใจ “หม้วม้วอยู่ข้างข้ามาตั้งแต่สมัยข้าอาศัยในหอนางโลม หลายปีมานี้สภาพร่างกายข้าเป็นอย่างไร แม้ผู้อื่นไม่รู้ แต่หม้วม้วควรจางแจ้ง...ข้าใช้ไขผิวผ่องบำรุงผิวมามาก ตั้งครรถ์ได้ก็นับว่าสวรรค์เมตตาแล้ว

“ข้าประคองครรถ์มาได้ถึงตอนนี้เพราะยาที่หม้วม้วหามาให้ แต่คงมีอาจทนจนถึงวันคลอด เขาเป็นบุตรเพียงคนเดียวในชีวิตนี้ของข้า หากคลอดเขาอย่างปลอดภัยแข็งแรงได้ ข้าต้องอำมหิตเช่นนี้หรือ ข้ารู้ดีว่าข้าไว้รสนากับเขา และข้าไม่ยากใช้เขาเป็นเครื่องมือแสวงผลประโยชน์ แต่ข้าอยู่ในจวนแห่งนี้ลำบากยิ่ง หากไม่ชิงลงมือก่อน เพียงสุหยินใหญ่อ้าปากก็กัดข้าตายได้แล้ว!”

เดิมอนุเหลียนเกิดและอาศัยอยู่ในหอฉนิกา จำต้องกินอาหารและยาคุมกำเนิดมานาน จึงมีอาจตั้งครรถ์มีทายาทได้ ยิ่งกว่านั้นยังต้องหมั่นนทาไขบารุง บารุงผิวของนางให้ขาวเนียนอยู่ตลอดเวลา เมื่อใช้ยาเหล่านี้มากไปจะทำให้สตรีไม่สามารถตั้งครรถ์ได้

เจิงหม้วม้วยอมทราบบเรื่องพวกนี้ดี ครั้นได้ยินเช่นนั้นก็ปลอบ “อนุ

อย่าคิดมากเลยเจ้าคะ แม้ไม่มีทายาท แต่ก็มียีนมันคงในจวนแล้ว ไม่เสียทีที่ครั้งหนึ่งเด็กคนนี้และอนุเคยมีวาสนาต่อกัน”

อนุเหลียนทอดถอนใจแล้วเอ่ยอีกครั้ง “ตั้งแต่ข้าตั้งครรรภ์ก็หาโอกาสจัดการสูญหินใหญ่ตลอด วันก่อนสูญหินใหญ่รับโทษ ร่างกายนางยอมอ่อนแอ ข้าจึงตั้งใจไปเรือนชูเต๋อฮั่วให้นางโกรธจนหมดสติ หลังนายท่านกลับถึงจวน ข้าก็เชิญให้เขามาฟังบทเพลงพ่อนคลาย ทว่ารูปกำยานที่จุดในห้องผสมกลิ่นระมัด เสื้อผ้าของนายท่านจึงติดกลิ่นระมัดไปด้วย

“ข้าขอร้องให้นายท่านไปเยี่ยมสูญหินใหญ่ สูหหินใหญ่ถูกนายท่านซักถามเช่นนั้น อารมณ์ยอมแปรปรวน อีกทั้งสูดกลิ่นระมัดที่ติดเสื้อผ้าของนายท่านอีก นางจะไม่แค้นได้อย่างไร ต่อให้นางฉลาดหลักแหลมเพียงใดก็คิดไม่ถึงหรอกว่าต้นเหตุที่แท้จริงจะมาจากนายท่าน... โชคดีที่หนนี้ข้าชนะนาง หลังจากนั้นคงเบาใจลงบ้าง”

อนุเหลียนเอ่ยพลางสบตาเจิงหมั่มแล้วแยมยิ้ม

คำโบราณกล่าวว่า หนึ่งในเรือนสุขหลายเรือนกลัดกลุ้ม¹ ยามนี้พวกบ่าวของเรือนชูเต๋อไม่มีผู้ใดกล้าจองหองเหมือนก่อน แต่ละคนต่างสงบเสงี่ยม เชื่องซึ้งยิ่ง

อู๋ซื่อร่าให้จหนักหน่วงไปนานแล้ว ยามนี้จึงสงบลงบ้าง

นางมีสีหน้าเรียบเฉย เซ็ดคราบน้ำตาบนใบหน้า จัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย แล้วค่อย ๆ ลุกขึ้น

เฮ้อหมั่มมารุดมาประคองอู๋ซื่อร่าให้นั่งลงข้างเตียง

ยามนี้อู๋ซื่อเจียบขมิ้มลงอย่างยิ่ง “ประเดี๋ยวคนที่มารับข้าจะมาแล้ว หมั่มไม่ต้องตามข้าไปรับโทษที่นั่น” นางเห็นเฮ้อหมั่มร้อนใจหมายจะโต้แย้งก็กุมมือเฮ้อหมั่มแล้วออกแรงบีบ มองเฮ้อหมั่มด้วยสายตาที่เคลือบด้วยความโกรธแค้น

“หมั่ม ถึงวันนี้ข้าต้องทนรับความอัปยศ แต่วันหน้าข้าจะเอาคืน

¹ ดัดแปลงจากสำนวน หลายเรือนสุขหลายเรือนทุกข์ตรม เปรียบเปรยว่า คนเราย่อมประสบพบเจอเรื่องราวแตกต่างกัน

เป็นร้อยเท่า ข้าเข้าใจความคิดของหม่อมม้วดี แต่หม่อมม้วดีติดตามข้าไปที่เรือน
 ชานเมืองด้วยก็ไร้ประโยชน์ อยู่ที่จวนดูแลยายหนูอวีแทนข้ายังดีกว่า ไม่มี
 ข้าคอยปกป้อง หากนางตกอยู่ในสถานการณ์ยากแค้นทำอะไร บัดนี้
 คนที่ข้าเชื่อใจเหลือเพียงหม่อมม้วแล้ว”

เฮื่อหม่อมม้วร้องให้พาลงพงกศีรษะ

อู้อื่อเอ่ยต่อ “หม่อมม้วไปเรือนลั่วอวีเถิด ปลอดภัยหายห่วงอวีให้ตี
 อย่าให้นางเอาแต่ใจอีก และไม่ต้องห่วงข้า จงเชื่อฟังเคารพท่านย่าและท่านพ่อ
 ส่วนงานแต่งงานของนาง เป็นสิ่งที่แม่อย่างข้าทำผิดต่อนาง ข้า...จะหาทาง
 กลับจวนก่อนพิธีบักปิ่นของนางให้ได้ งานมงคลกับจวนอ้วนโหว...คงเป็นไปได้
 ไม่ได้แล้ว แต่ข้าไม่มีทางเลือกนางต้องน้อยเนื้อต่ำใจเป็นอันขาด ขอให้นาง
 จงเชื่อมั่นในตัวข้า”

เมื่อเฮื่อหม่อมม้วมาถึงเรือนลั่วอวี เหยาจินอวีก็รู้เรื่องที่เกิดขึ้นในเรือนชูเตอ
 นานแล้ว

ภายในห้องเต็มไปด้วยเศษกระเบื้องแตกเป็นเสียง ๆ กระจัดกระจาย
 ทั่วพื้น สาวใช้หลายนางรับใช้อยู่ข้างๆ อย่างหวาดกลัว ส่วนเหยาจินอวีพุบหน้า
 ลงกับเตียง พุ่มพ่ายด้วยความเจ็บปวด พอเฮื่อหม่อมม้วเข้ามา เหยาจินอวี
 ก็เงยหน้าขึ้นมาจากผ้าห่มแพร ดวงตาแดงก่ำจ้องเฮื่อหม่อมม้วเหม็ง

เฮื่อหม่อมม้วขึ้นหน้ามาคารวะ จากนั้นจึงถ่ายทอดคำของอู้อื่อให้
 เหยาจินอวีฟัง

เมื่อเหยาจินอวีได้ฟังเช่นนั้นก็ไม่ได้ระบายโทสะอีก นางหลุบตา สีหน้า
 ไม่สื่ออารมณ์ชัดเจน แต่ขยำผ้าห่มแพรใต้ร่างสุดแรง

เฮื่อหม่อมม้วเห็นนางนั่งเงียบราวกับเปลี่ยนเป็นคนละคนจึงเอ่ยอย่าง
 กระวนกระวาย “คุณหนูใหญ่อย่าถือโทษโกรธสูหยินเลยนะเจ้าคะ! สูหยิน
 ทำไปทั้งหมดเพราะคิดถึงคุณหนูใหญ่ คนที่สูหยินใหญ่เป็นห่วงมากที่สุด
 ก่อนจากจวนนี้ไปก็คือคุณหนู...”

เฮื่อหม่อมม้วยังพูดไม่จบ เหยาจินอวีปล้นงยหน้า สีหน้านางเรียบเฉย
 อย่างน่าประหลาด “หม่อมม้วไม่ต้องพูดเรื่องพวกนี้แล้ว ข้าเข้าใจทั้งหมดดี
 หลังจากนั้นข้าจะไม่ทำให้ท่านแม่ต้องคอยเป็นห่วงข้าอีก” เหยาจินอวีพูดจบ

ก็ลุกขึ้น สืบเท้าไปยังโต๊ะแต่งหน้ากลางเอ่ย “ซุนหมั้วหมั้วเกล้ามายให้ข้าใหม่ที และรบกวนเสื่อหมั้วหมั้วหาเสื้อผ้าที่เหมาะสมให้ข้าด้วย ข้าจะไปคารวะท่านย่า ที่เรือนฝูลู่”

ซุนหมั้วหมั้วและเสื่อหมั้วหมั้วได้ยินเช่นนั้นก็พากันตื่นตกใจ

เสื่อหมั้วหมั้วร้อนรนเอ่ย “คุณหนูใหญ่เจ้าคะ ได้โปรดเชื่อฟังสุหยินใหญ่เถิดเจ้าคะ อย่าก่อเรื่องวุ่นวายเลย! เวลาที่คุณหนูใหญ่ยังถูกกักบริเวณอยู่ จะออกนอกเขตเรือนลั่วอวีได้อย่างไร ยามนี้สุหยินผู้เฒ่ายังโกรธ หากคุณหนูใหญ่ไปหาสุหยินผู้เฒ่าตอนนี้ สุหยินผู้เฒ่าจะไม่ซุนเคื่องกว่าเดิมหรือเจ้าคะ หากสุหยินผู้เฒ่าโกรธคุณหนูใหญ่ หลังจากนั้นคุณหนูใหญ่จะอยู่ในจวนนี้ได้อย่างไรเล่าเจ้าคะ”

ทว่าเหยาจิ้นอวียิ้ม หันกลับมาเอ่ย “หมั้วหมั้วพูดมีเหตุผล แต่วันก่อนที่ข้าลอบออกจากเรือนลั่วอวี บ่าวหลายคนก็เห็นข้าแสดงกิริยาหยาบคาย ทะเลาะกับน้องสาวสี่ที่ประตुरองแล้วไม่ใช่หรือ วันนี้ท่านแม่ถูกลงโทษร้ายแรงถึงเพียงนี้ ลูกสาวอย่างข้าจะนิ่งเฉยได้อย่างไร

“ข้าได้ชื่อว่าเป็นสตรีจิตใจกระด้างไร้ยางอายและกิริยามารยาทต่ำช้าไปแล้ว ยังจะให้ข้าแบกรับคำกล่าวหาว่าอกตัญญูอีกหรือ หมั้วหมั้ววางใจเถิด ข้าไม่ได้จะทำเรื่องเสียมารยาทต่อหน้าท่านย่า เพียงต้องการขออนุญาตท่านย่าไปส่งท่านแม่ หมั้วหมั้ว เมื่อทำผิดหนึ่งครั้งย่อมได้รับบทเรียน ข้าจะไม่ก่อเรื่องวุ่นวายอีกแล้ว” เหยาจิ้นอวีพูดจบ หยาดน้ำตาพลันร่วงผะ

เมื่อซุนหมั้วหมั้วและเสื่อหมั้วหมั้วได้ฟังที่นางเอ่ยต่างสะเทือนใจ พากันซาบซึ่งจนหลังน้ำตา ทุกคนเข้ามาผลัดเสื่อผ้าและแต่งหน้าแต่งตัวให้เหยาจิ้นอวีอย่างรวดเร็ว

ครึ่งชั่วยามผ่านไป ณ เรือนอีเสียน

ไปจื่อรายงานเรื่องเหยาจิ้นอวีไปคุกเข่าขอความเมตตาจากสุหยินผู้เฒ่าที่หน้าเรือนฝูลู่ให้เหยาจิ้นอวีเสื่อรู้ “สุหยินผู้เฒ่าไม่ออกมาพบคุณหนูใหญ่ คุณหนูใหญ่ก็คุกเข่าบนพื้นหินหน้าเรือนฝูลู่อยู่อย่างนั้นเจ้าคะ นางโขกศึระะคำนับอย่างไม่ย่อท้อ ขอให้สุหยินผู้เฒ่ายอมอนุญาตให้นางไปส่งสุหยินใหญ่ ได้ยินว่าคุณหนูใหญ่ไม่ยอมสวมแม้แต่เสื้อคลุมกันหนาว ยามนี้ด้านนอก

มีหิมะตกบ้างแล้ว คุณหนูใหญ่คุกเข่าอยู่ตรงนั้นมาได้ครึ่งชั่วโมงแล้วเจ้าคะ”

แพขนตาหนาของเหยาจิ้นเสื่อขยับเล็กน้อย นางเงยหน้าอย่างแหม่มซ้ำ
วางหนังสือ มองสี่ห้องฟ้านอกหน้าต่างเวทหนึ่ง เวลามันผ่านไปไม่นาน ด้านนอก
มืดลงมาก สายลมหนาวเหน็บพัดจนม่านหน้าต่างพลิวไหว อีกไม่นานคงเกิด
พายุหิมะ สภาพอากาศเช่นนี้ เหยาจิ้นอวี๋คงลำบากน่าดู นึกไม่ถึงว่านางจะ
ทนหนาวคุกเข่าได้นานถึงเพียงนี้

เหยาจิ้นเสื่อผุดยิ้มบางพลางเอ่ย “พี่หญิงใหญ่ยอมทำถึงขนาดนี้ แม้
ท่านว่าจะแสดงออกว่าไม่พอใจ แต่คงชื่นชมนางในใจเป็นแน่ หน้าซำจะคิดว่า
พี่หญิงใหญ่มีใจกตัญญู เมื่อก่อนเคยมีท่านอาสะไถ้ใหญ่เอาใจ พี่หญิงใหญ่
ถึงได้ไม่สนใจไยดีท่านย่านัก แต่การกระทำของนางในวันนี้ ต่อให้หลังจากนี้
พี่หญิงใหญ่จะประจบเอาใจท่านยาเพียงใด ท่านยาก็จะไม่ประหลาดใจ และ
รู้สึกเพียงว่านี่คือนิสัยแท้จริงของนาง

“เมื่อได้รับความสำคัญจากท่านยาแล้ว ต่อให้ท่านอาสะไถ้ใหญ่มีอาจ
กลับมาได้ในเร็ววัน ก็ไม่กระทบงานมงคลของพี่หญิงใหญ่เลย ยิ่งกว่านั้น
ท่านอาสะไถ้ใหญ่จะได้กลับมาเมื่อใดล้วนขึ้นอยู่กับท่านยา ครั้งนี้นับว่า
พี่หญิงใหญ่เดินหมากได้เยี่ยมยอดนัก”

เหยาจิ้นเสื่อพูดจบจึงรวบรวมพลางกล่าว “ท่านยาไม่มีทางปล่อยให้
พี่หญิงใหญ่คุกเข่านานเกินไปหรอก ท่านอาสะไถ้ใหญ่เตรียมตัวออกจากจวน
แล้วใช่หรือไม่ ไปหยิบเสื้อคลุมมาให้ข้า พวกเราจะไปส่งท่านอาสะไถ้ใหญ่
ด้วย”

ครั้นเหยาจิ้นเสื่อมาถึงประตูรอง พบเหยาจิ้นอวี๋พร้อมเมี่ยวหงและซุนหมัวมัว
อยู่ข้างกำแพงประตูรองตั้งคาคด รถม้าติดม่านสีเขียวหยุดอยู่อีกฝั่ง ม่านรถม้า
ปิดอยู่ เหยาจิ้นอวี๋พูดบางอย่างผ่านม่าน น้ำตาคลอเบ้า สีหน้าทุกข์ระทม

เหยาจิ้นเสื่อลงจากเกี้ยว ยืนอย่างมั่นคง กระชับเสื้อคลุมกันหนาว
ให้เข้าที่

เหยาจิ้นอวี๋ได้ยินเสียงจึงหันมามอง เห็นเหยาจิ้นเสื่อในชุดคลุมผ้าฝ้าย
ผสมขนสัตว์สีฟ้าอ่อน ภายใตุนุชนจิ้งจอกขาว สวมหมวกกันหิมะยีนกลาง
ลมหิมะ ชับผิวขาวใสเปล่งประกายราวเกล็ดน้ำแข็ง อากัปกิริยาสุขุมโดดเด่น

ยื่นส่งาเน็ดฉาย เทหยาจันอวีซบฟันแน่น สายตาเปี่ยมแววจฉาและคับแค้น ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงเก็บงำอารมณ์ได้

เทหยาจันเสื่อสบตาเทหยาจันอวีผาดหนึ่ง ก่อนยิ้มพลางผงกศีรษะให้ เล็กน้อยและเดินไปยืนข้างรถม้า

เทหยาจันอวีก้าวขึ้นหน้าสองก้าว กุมมือเทหยาจันเสื่อ “วันนี้ท่านแม่ ต้องไปจากจวนแล้ว มีน้องสาวสี่คนเดียวที่มาส่ง ข้าจะจดจำน้ำใจนี้อย่างดี ที่ผ่านมาทั้งหมดข้าไม่ตีเองที่เข้าใจเจ้าผิด ยามลำบากเช่นนี้ถึงรู้ว่าแท้จริง เจ้ามีใจโอบอ้อมอารี น้องสาวสี่อย่าถือสาพี่สาวเลย”

เทหยาจันอวีกำมือของเทหยาจันเสื่อแน่นจนเทหยาจันเสื่อเจ็บเล็กน้อย นาง เห็นใบหน้าเทหยาจันอวีเปื้อนยิ้ม ทว่าก้นบึ้งนัยน์ตาฉายแววจฉาครึ้ม เทหยาจันอวี สวมเสื้อคลุมสีเขียวเข้มซึ่งมีหมวกคลุมศีรษะ นางมั่นใจทันทีว่าต้องเป็นเสื้อคลุม ที่ท่านยาให้มาแน่นอน

เทหยาจันเสื่อตั้งมือกลับไม่เปล่งเสียงอันใด เพียงยิ้มและรับท่อน้ำจาก ไปจื่อ “พี่หญิงใหญ่พูดอะไรเล่าเจ้าคะ พวกเราเป็นพี่น้องกัน ต้องเกรงใจกัน ถึงเพียงนี้เขียวหรือ อยู่ร่วมชายคาจะไม่ขัดแย้งกันบ้างคงเป็นไปได้ สายเลือด เดียวกัน ยิ่งทะเลาะยิ่งสนิสนม ท่านต้องการสื่อเช่นนี้มิใช่หรือเจ้าคะ”

เทหยาจันเสื่อพูดจบค่อยหันไปทางรถม้าแล้วออบกายคารวะ “ท่าน อาสะไกใหญ่ เรือนนอกเมืองเร้นแค้นยิ่ง ข้าไม่มีของชิ้นดีอะไรจะให้ท่าน ในห่อผ้านี้มีผ้าขนสัตว์ชั้นดีผืนหนึ่ง เป็นผ้าที่เพิ่งให้เหวินซิงเลือกมาจากร้านค้า และส่งมาที่เรือนอีเสียนเมื่อวาน ข้าขอมอบให้ท่านอาสะไกใหญ่นำไปใช้ป้องกัน ลมหนาวเจ้าคะ”

เมื่อเทหยาจันอวีได้ยินนางกล่าวเช่นนั้นพลันกำสองมือแน่น อุ้มมือที่อยู่ ในรถม้าโกรจจนหน้าล้นเล็กน้อย ไม่มีผ้าชั้นดีผืนใดที่นางไม่เคยใช้ แต่ยามนี้ ต้องยอมให้เทหยาจันเสื่อแสดงความเมตตา มอบผ้าให้ราวกับทำทาน และ ที่สำคัญที่สุดคือ เทหยาจันเสื่อจงใจเอ่ยวาจาแฝงความนัยบางอย่าง

ในบรรดามรดกที่เทหยางทิ้งไว้ มีร้านขายผ้าขนสัตว์ชั้นดีที่ผู้จัดการร้าน เพิ่งเสียชีวิตไปเมื่อสามปีก่อน หลังอุ้มมือรับช่วงดูแลกิจการก็ให้คนของตน เข้าทำงานในร้านนั้น ตลอดสามปีได้ผลกำไรจากร้านไม่น้อย เทหยาจันเสื่อตั้งใจ มาที่นี่และเจาะจงให้เพียงผ้าขนสัตว์ชั้นดีผืนนี้ ชัดเจนว่านางเจตนามาเตือน

อู๋ซื่อกัดฟันกรอด ได้ยินเสียงเหยาจิ้นเสื่ออีกครั้ง “ท่านอาสะไ้ใหญ่ โบราณกล่าวว่า ‘ตราปโตเขายังเชี่ยวชาญสิ อยากลัวว่าจะไร้พิน’² ท่านอาสะไ้ใหญ่ ไปอยู่เรือนซานเมืองต้องดูแลรักษาสุขภาพร่างกายให้ดี ไม่ว่าจะพี่ชายใหญ่ พี่ชายรอง หรือพี่หญิงใหญ่ ทุกคนเป็นห่วงท่านเสมอ เมื่อใดที่ท่านอาใหญ่ คลายโทสะแล้ว ต้องเป็นผู้ไปรับท่านอาสะไ้ใหญ่กลับจวนเองแน่นอนเจ้าคะ

“ท่านอาสะไ้ใหญ่ลำบากเป็นธุระดูแลกิจการแทนข้าและเหวินชิง มาตลอดสามปี เมื่อใดที่ตระกูลเหยาส่งคนมารับช่วงดูแลทรัพย์สินต่อ ข้าขอรับปากว่าเมื่อนั้นจะเรียกร้องความเป็นธรรมให้ท่านอาสะไ้ใหญ่แน่นอน หากผู้อาวุโสของตระกูลรู้ว่าท่านอาสะไ้ใหญ่เมตตาและโอบอ้อมอารีพวกเรา สองพี่น้องตลอดมา และทราบว่าคุณอาสะไ้ใหญ่ถูกอนุไ้ร้ายป้ายสี มีหรือจะปล่อยให้ท่านอาใหญ่รักอนุทอดทิ้งภรรยาเช่นนี้ ท่านอาสะไ้ใหญ่วางใจเถิดเจ้าคะ”

อู๋ซื่อเข้าใจวาจาของเหยาจิ้นเสื่อแจ่มแจ้ง กระจำงถึงความนัยซุ่มซู่ที่แฝงไว้ในคำพูดของเหยาจิ้นเสื่อ สามปีที่ผ่านมา นางยกยกก่าไรจากทรัพย์สินเหล่านั้นไม่น้อย แต่ทำอย่างมิดชิดที่สุด ทว่าต่อให้รอบคอบเพียงใดก็มีอาจปิดบังได้แทบเนียนตลอดไป หากวันหนึ่งคนในตระกูลตรวจสอบบัญชีอย่างละเอียด นางคงไม่พ้นต้องถูกลงโทษอีกแน่นอน

หากนางอยู่ในจวนยังพอลาททางโต้กลับโต้บ้าง บรรดาผู้อาวุโสในตระกูล ไม่มีทางตำหนิจวนตระกูลเหยาเพียงเพราะพี่น้องสองคนนี้ แต่บัดนี้นางต้องไปอยู่ที่เรือนซานเมืองแล้ว และยังสูญเสียความรักของเหยาหลี่เสื่ออีก หากเหยาจิ้นเสื่อต้องการทำให้เป็นเรื่องใหญ่จริง ตัวแปรย่อมมากขึ้น

ไม่แน่ว่าผู้อาวุโสในตระกูลอาจต้องการให้เหยาหลี่เสื่อหย่าขาดนางจริง ๆ ก็ได้ แต่เห็นแก่ที่นางเลี้ยงดูพุ่มพักทายทาสหลักถึงสองคน จึงไม่ไห้เหยาหลี่เสื่อทำเช่นนั้น ทว่าไม่แน่วันใดวันหนึ่งพวกเขาอาจมอบยาพิษให้นางเพื่อให้นางจากไปอย่างไม่วันทวนกลับ คนไร้หัวใจอย่างเหยาหลี่เสื่อทำเรื่องเช่นนั้นได้อยู่แล้ว

² เป็นสำนวน หมายถึง ขอเพียงมีต้นทุนเดิมหรือสินทรัพย์เดิมอยู่ก็ไม่ต้องกลัวว่าจะอดหรืออยู่ไม่ได้

ผู้ซื้อรู้สึกขลาดกลัว หัวใจเต้นแรงผิตจังหะ มือทั้งสองกำแล้วคลายซ้ำๆ คนใหญ่กว่าจะหันไปเอ่ยกับหญิงเยียน “เจ้าลงไปรับของขวัญจากคุณหนูสี่เสีย บอกว่าข้ารับน้ำใจของนางไว้แล้ว แม้ข้าส่งรายงานบัญชีเหล่านั้นคืนให้นาง แต่ยังไม่ได้สั่งการเรื่องโฉนดเรือนและของสำคัญอื่น ๆ ให้ชัดเจน ถึงตัวข้าไม่อยู่ที่นี่ แต่มีเฮ้อหมัวมัดจัดการแทน บอกคุณหนูสี่ให้วางใจได้ ขอบใจที่นางยินดีจะช่วยพูดต่อหน้าเหล่าผู้อาวุโสเพื่อข้า แต่ทำเช่นนั้นไม่ต่างจากการหักหน้าท่านแม่และท่านพี่ ข้าขอรับเพียงน้ำใจไว้ก็พอ จงบอกคุณหนูสี่ว่าอย่าได้กังวลเรื่องข้าอีกเลย”

เสียงของผู้ซื้อดังออกมากรอกรม่า เหยาจิ้นเสื่อไต้ยีน มุมปากพลันยกยิ้ม นางยอบกายคารวะและเอ่ย “เช่นนั้นขอให้ท่านอาสะใภ้ใหญ่เดินทางปลอดภัยนะเจ้าคะ”

...

คืนนั้น เฮ้อหมัวมัดส่งตัวเงินสิบสามฉบับมาที่เรือนสี่เสีย นูลค่ารวมกว่าสี่หมื่นตำลึงเงิน เหยาจิ้นเสื่อสั่งหวังหมัวมัดให้นำไปเก็บ แม้รู้สึกว่าการจ่ายเงินและทรัพย์สินที่ผู้ซื้อยกยอดตลอดหลายปีไม่ได้มีเพียงเท่านี้ แต่ทวงมาได้ส่วนหนึ่งก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย ยิ่งกว่านั้น เหยาจิ้นเสื่อไม่ได้คิดจะทำเรื่องนี้ให้กลายเป็นเรื่องใหญ่ แม้นางจะให้เป็นเรื่องใหญ่จริงๆ ทว่ามีเหยาหลี่เฮ้ออยู่บรรดาผู้อาวุโสของตระกูลไม่มีทางเข้าข้างนาง กลับกัน จะยิ่งชิงชังรังเกียจนางและเหยาเหวินชิง เพราะรู้สึกว่าคุณนางสองคนพี่น้องเนรคุณ จิตใจคับแคบ

สามวันต่อมา เหยาเจ้อเซิงพาคนในตระกูลมารับช่วงดูแลทรัพย์สิน เขาารู้เรื่องบัญชีเหล่านั้นอยู่แก่ใจ เมื่อเห็นว่าเหยาจิ้นเสื่อไม่ได้ตรวจสอบรายการบัญชีอย่างละเอียด เขารู้ทันทีว่าเหยาจิ้นเสื่อทำเพื่อปกป้องชื่อเสียงของตระกูลเหยา เขาจึงเอ็นดูนางและเหยาเหวินชิงมากขึ้น

ตอนที่เหยาเจ้อเซิงออกจากจวนไปแล้ว เหยาจิ้นเสื่อสบโอกาสที่ไม่มีใครสังเกต ลอบเดินตามเขาไปยังที่ลับตาคน เร่งฝีเท้าแล้วเรียกเขาไว้ “ท่านหวดคอยประเดี๋ยวเจ้าคะ”

เหยาเจ้อเซิงชะงัก เขารู้ว่าเหยาจิ้นเสื่อมีเรื่องต้องการพูด จึงหยุดเท้า “มีจุดสงสัยเรื่องทรัพย์สินรี”

เหยาจิ้นเสื่อไต้ยีนเซ่นนั้นก็ยืมพลางก้าวขึ้นหน้าสองก้าว “ทรัพย์สินเหล่านั้ได้มอบให้บรรดาผู้อาวุโสของตระกูลดูแลแทนเหวินซิงแล้ว ข้าและเหวินซิงวางใจอย่างยิ่ง ไม่ข้องใจอันใดเจ้าคะ แต่ที่ข้าเรียกท่านทวดกะทันหันเช่นนี้ เพราะมีเรื่องหนึ่งอยากให้ท่านทวดช่วยชี้แนะ” เหยาจิ้นเสื่อพูดจบก็เหลือบมองหัวหน้าพ่อบ้านข้างกายเหยาเจ้อเซิงผาดหนึ่ง

เหยาเจ้อเซิงยกมือ หัวหน้าพ่อบ้านจึงเดินไปก่อน

จากนั้นเหยาจิ้นเสื่อถึงคุกเช่า “หลายวันที่ผ่านมา เมืองเจียงโจวมีข่าวลือมากมายเกี่ยวกับจวนอู่อันโหว คิดว่าท่านทวดคงไต้ยีนมาบ้าง เรื่องนี้ทำให้ข้าไม่สบายใจมาหลายวัน เดิมท่านพ่อและท่านแม่เป็นผู้กำหนดงานมงคลระหว่างข้ากับซื่อจี้จื่ออู่อันโหว ข้ามีบั้งอาจกังขา แต่บัดนี้ข้าไม่รู้ว่าควรยึดมั่นในงานมงคลนี้และปฏิบัติตามคำสั่งของท่านพ่อท่านแม่ต่อไปดีหรือไม่ ท่านทวดโปรดชี้แนะแนวทางแก่ข้าด้วยเจ้าคะ” เหยาจิ้นเสื่อเอ่ยพร้อมสีหน้าหวนใจ

เหยาเจ้อเซิงทอดถอนใจเอือกหนึ่ง “เจ้าอยากถอนหมั้นหรือ”

เหยาจิ้นเสื่อไขกศึระกับพื้น เอ่ยทั้งน้ำตา “ท่านทวดโปรดพิจารณา แม้ข้าเป็นเพียงสตรี แต่เข้าใจเรื่อง ‘การยึดมั่นในคักดิ์ศรี’ ดี จวนอู่อันโหวไม่ชอบข้า ข้าไม่อยากฝืนใจผู้อื่น ท่านทวดโปรดช่วยถอนหมั้นครั้งนี้ด้วยเถิดเจ้าคะ”

เหยาเจ้อเซิงไต้ยีนพลันขมวดคิ้วและถาม “บิดามารดาของเจ้าเป็นผู้กำหนดการหมั้นหมายนี้ แต่ยามนี้พวกเขาจากไปแล้ว เจ้าอยู่ในความดูแลของจวนผู้ช่วยเจ้าเมือง เหยาหลี่เฮ้อและเหยาเก้วซื่อจี้จี้เสมือนผู้ปกครอง ควรแจ้งเรื่องนี้กับพวกเขาทั้งสอง ให้พวกเขาไตร่ตรองเรื่องนี้แทนเจ้า ส่วนเจ้าไม่ควรทำเกินหน้าที่ จงปรึกษาคนในตระกูลอีกที เอาเถิด เจ้าลุกขึ้นมาก่อน เรื่องนี้ข้ามีอาจรับปากเจ้า”

เหยาจิ้นเสื่อคาดไว้แล้วว่าเหยาเจ้อเซิงจะพูดเช่นนั้น นางจึงไม่โต้ตั้งต่อและลุกยืน “ข้าหาใช้ผู้ไร่มารยาท ข้าเคยแจ้งเรื่องนี้กับท่านย่าแล้ว น่าเสียดายที่ท่านย่ากลับโน้มน้าวให้ข้าอย่าคิดละทิ้งงานมงคลใหญ่นี้เพียงเพราะอารมณ์ชั่ววูบ ท่านย่าทุ่มเทเอาใจใส่ข้ามาโดยตลอด ข้าซาบซึ้งจนอธิบายนอกมาเป็นคำพูดไม่ได้

“ที่ข้าต้องการถอนหมั้นครั้งนี้หาใช่อาธรมณ์ชั่ววูบ แต่เมื่อคิดบางเรื่องอย่างถี่ถ้วนแล้ว ข้าหวาดหวั่นจนมิอาจสงบใจได้ ด้วยเกรงว่าวันหน้าข้าอาจนำภัยมาสู่ตระกูลเหยา จึงถือวิสาสะมาขอให้ท่านทวดช่วย ท่านทวดรับฟังข้าสักครั้งเถิดเจ้าคะ โปรดตัดสินว่าสิ่งที่ข้ากังวลอยู่เป็นการตีตนไปก่อนไข้หรือไม่”

แม่เหยาจิ้นเสื่อจะกล่าวเช่นนี้ ทว่าความจริงซึ่งซัดว่าสูญหยีนผู้เฒ่าเหยา กลัวผิดใจกับจวนอู่อันโหว จึงต้องการให้นางกล้ากลืนฝืนทนไว้

เหยาเจ้อเซิงเห็นนัยน์ตาสุกใสเป็นประกายของเหยาจิ้นเสื่อ สายตาเปี่ยมแวววาวแต่เพียงมุ่มม่นคล้ายมีความคิดแน่วแน่มั่นใจ รามั่นใจอย่างยิ่งว่า คำพูดของนางจะทำให้ตนเปลี่ยนความคิดได้ เหยาเจ้อเซิงอดแปลกใจไม่ได้ เขาชะงักฝีเท้า มองเหยาจิ้นเสื่อด้วยสายตานิ่งสงบ “เมื่อเป็นเช่นนี้ เจ้าลองพูดมาเถิด”

เหยาจิ้นเสื่อยิ้มพลางยอบกายคารวะ คิ้วและดวงตาโค้งขึ้น “ท่านทวดคงรู้จักเขี่ยฉานเจวียน บุตรสาวคนโตของภรรยาเอกแห่งจวนอู่อันโหวที่ยามนี้เข้าวังและเป็นทีโปรดปรานของฮ่องเต้จนได้เลื่อนตำแหน่งเป็นอวีนผินไชหรือไม่ว่าเจ้าคะ”

เหยาเจ้อเซิงคาดไม่ถึงว่าจู่ๆ เหยาจิ้นเสื่อจะยกเรื่องนี้มาพูด เมื่อได้ยินก็ตกใจก่อนพยักหน้า “จวนอู่อันโหวมีคุณูปการใหญ่หลวงต่อแผ่นดิน บุตรีคนโตรูปโฉมสง่างามและเพียบพร้อม ไม่แปลกที่ฮ่องเต้ทรงโปรดปรานความจริงตำแหน่งของอวีนผินไม่สูงนัก และจวนอู่อันโหวก็ไม่ได้มีบรรดาศักดิ์สูงส่งปานใด แต่หากอวีนผินได้เลื่อนตำแหน่งสูงกว่านั้น จวนอู่อันโหวจะกลายเป็นตระกูลสูงศักดิ์เปี่ยมอำนาจ ถ้าเจ้าแต่งเข้าจวนอู่อันโหวย่อมได้รับการสรรเสริญ มีสูญหยีนสูงศักดิ์มากมายต้องการเข้าหาอยากผูกสัมพันธ์ การหมั้นหมายนับเป็นวาสนาของเจ้า ไม่ผิดจากที่เหยาแก้วซื่อกล่าว!”

ทว่าเหยาจิ้นเสื่อขมวดคิ้วและสวนคำ “ท่านทวดบอกว่าอวีนผินตำแหน่งไม่สูง ลึกๆ ข้าก็คิดเช่นนั้นเจ้าคะ แต่ไปวัดหลังอินทนนท์ ข้าบังเอิญพบท่านหญิงผิงเล่อ ตอนนั้นข้ารับรู้ได้ว่าจวนเจิ้นกั๊วและจวนอู่อันโหวคล้ายจะไม่ลงรอยกัน เพราะอวีนผินได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้ไม่ใช่หรือเจ้าคะ”

เหยาเจ้อเซิงพลันชะงัก ขมวดคิ้วเอ่ย “สองเฮาทรงพระปรีชาสามารถ มีพระทัยกว้างขวาง ทรงเป็นมารดาแห่งแผ่นดิน อวิ้นผินเป็นที่โปรดปราน ของฮ่องเต้ สองเฮามีแต่จะทรงปิติ จวนเจิ้นกั้วกงย่อมต้องมีมิตรสัมพันธ์ อันดีต่อจวนอู่อันโหว จะบอกว่าไม่ลงรอยกันได้อย่างไร เจ้ายังเยาว์นัก วาจา ไร้เดียงสาเช่นนั้นกล่าวเพียงต่อหน้าข้ายังพอว่า แต่อย่าพูดลุ่มลี้ลุ่มทำเช่นนั้น ให้คนภายนอกได้ยินเป็นอันขาด”

เหยาจิ้นเสื่อเห็นเหยาเจ้อเซิงหน้าซีมก็รู้ทันทีว่าคำพูดของตนกระตุ้น ความคิดลึกๆ ของเขาแล้ว นางเบิกตากว้าง สีหน้าตื่นตระหนก ยกมือ ป้องปากแล้วเอ่ยต่อ “ท่านทวดชี้แนะได้เหมาะสมยิ่งเจ้าค่ะ สองเฮาย่อม ทรงปิติยินดี เพียงแต่...เพียงแต่เรื่องที่จวนเจิ้นกั้วกงกับจวนอู่อันโหวไม่ลงรอย กันเป็นความจริงเจ้าค่ะ!”

“เจิ้นกั้วกงกับอู่อันโหวมีความเห็นทางการเมืองต่างกัน จะห่างเหินกัน บ้างนั้นเป็นเรื่องปกติ” เหยาเจ้อเซิงตอบเช่นนั้น ทว่าพลันคิดอะไรบางอย่างออก นับตั้งแต่หยางสองเฮาขึ้นปกครองวังบูรพาจวบจนตอนนี้ ถือเป็นมารดา ตัวอย่างของแผ่นดินร่วมสิบสามปีแต่ไร้โอรส ทว่ามีจวนเจิ้นกั้วกงหนุนหลังอยู่ ตำแหน่งของนางย่อมไม่สิ้นคลอน บัดนี้องค์ชายใหญ่ซึ่งเป็นบุตรของลีเฟย อายุสิบหกปีแล้ว ไม่ต้องกล่าวถึงชั้นพระบรมวงศ์ของแผ่นดิน แค่บุตรอนุของ ขุนนางเติบใหญ่ ยังนับเป็นภัยคุกคามสำหรับภรรยาเอก

บัดนี้จ้าววานเฟิงบิดาของลีเฟยเป็นเสนาบดีกรมพิธีการ ขุนนางระดับสูง ภายใต้อาณัติของกษัตริย์คาดว่าอนาคตตำแหน่งฮ่องเต้จะตกเป็นขององค์ชายใหญ่ พวกเขาจึงคอยประจบประแจงเอาใจเสนาบดีจ้าว

เท่าที่เหยาเจ้อเซิงรู้ อวิ้นผินกับลีเฟยมีไมตรีที่ดีต่อกันและไม่ลงรอยกับ สองเฮาด้วยกันทั้งคู่ ได้ยินว่าอู่อันโหวหมายจะยกบุตรธิดาของตนให้แต่งงาน กับบุตรของอุนเสนาบดีจ้าวด้วย

อู่อันโหวมีความเห็นทางการเมืองขัดแย้งกับเจิ้นกั้วกง แต่กระนั้นเมื่อ หลายปีก่อน ความสัมพันธ์ระหว่างสองจวนก็ยังไม่เป็นเหมือนทุกวันนี้ ต้นตอ ที่แท้จริงของปัญหาคือหลังอวิ้นผินเข้าวัง นางกลับเข้าหาลีเฟย การแย่งชิง ความเป็นเอกในวังหลังต่างหากที่ทำให้ทั้งสองจวนเกิดปัญหาขัดแย้งจนกลายเป็น คัตรูคู่อำฆาต

ระหว่างเหยาเจ้อเซิงครุ่นคิดพลันได้ยินเหยาจิ้นเสื่อเอ่ยอีกครั้ง “ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้นเอง! แต่...แต่ตอนท่านปู่ยังมีชีวิตเคยบอกว่า เงินกั้วกงเป็นยอดขุนพลแห่งต้าจิ้น มีทหารได้บังคับบัญชามากมาย แม้แต่ฮ่องเต้ยังต้องทรงยอมให้เขาสามส่วน ท่านปู่กล่าวไว้ว่า ยอมผิตใจกับคนถ้อย ยังดีกว่าต้องเป็นศัตรูกับจวนเงินกั้วกง”

เหยาเจ้อเซิงคือกระตุก เหยาจิ้นเสื่อเอ่ยต่ออีก “ท่านปู่ยังบอกว่า สงครามชิงบัลลังก์ในแต่ละสมัยล้วนเป็นสิ่งที่มิอาจเลี่ยง และยังเป็นเรื่องที่โหดร้ายทารุณที่สุดด้วย ราชบัลลังก์เป็นดั่งเกลียวคลื่นที่พลิกตลบหมุนเวียน หากไม่ถึงจุดสิ้นสุดจริงๆ ก็ไม่มีผู้ใดรู้ว่าผลสุดท้ายจะเป็นเช่นไร

“หากยืนอยู่ผิตผั่งยอมพ่ายแพ้ แม้เลือกยืนถูกผั่งแต่จิตใจมนุษย์นั้นยากแท้หยั่งถึง หากไม่ระวังตัวอาจกลายเป็นหมากถูกทิ้ง ทุกคราที่ข้าครุ่นคิดว่าตนต้องแต่งเข้าจวนอู่อันโหวก็คิดถึงคำพูดของท่านปู่ กระวนกระวายมิอาจสงบใจ ท่านปู่เคยกล่าวไว้ว่า อย่าเป็นศัตรูกับจวนเงินกั้วกง ข้าจึงไม่ยอมแต่งเข้าจวนอู่อันโหว ด้วยไม่ยอมยกฝ่าฝืนคำสั่งสอนของท่านปู่เจ้าค่ะ”

บัดนี้เหยาเจ้อเซิงมีเคลื่นยักษ์กระหน่ำถาโถมในใจ คำพูดของเหยาจิ้นเสื่อเปรียบดังสายฟ้าฟาดรุนแรงจนเขาสะท้านไปทั้งกาย เหงื่อไหลท่วมตัวด้วยความตื่นตระหนก เดิมเขาเห็นเพียงบรรดาคักตี้อันสูงส่งของตระกูลอู่อันโหวที่เรื่องอำนาจ แต่ไม่ได้ตระหนักถึงอันตรายของน้ำนิ่งไหลลึกแม้แต่น้อย

ศึกชิงบัลลังก์หาใช่เรื่องที่สามัญชนเข้าไปยุ่งได้ อำนาจพวกนี้ต้องเสี่ยงอันตรายเพื่อให้ได้มา หมายความว่าหากเพลิงพล้ำต้องถูกตัดศีรษะประหารทั้งตระกูล ขุนนางคนใดเลือกยืนข้างผิต ย่อมหนีไม่พ้นต้องบ้านแตกสาแหรกขาด เหล่าบริวารยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึง ดังคำกล่าวที่ว่า “โอรสสวรรค์หนึ่งรัชกาล ขุนนางหนึ่งยุคสมัย” ฮองเต้เองก็ไต่บั้งที่ยามเฟื่องครองบัลลังก์แล้วเบื้องล่างไม่ได้มองโลहित หากเหยาจิ้นเสื่อต้องแต่งงานกับซื่อจื่อแห่งจวนอู่อันโหวจริงตระกูลเหยาต้องถูกลากเข้าวังวนแห่งสงครามชิงบัลลังก์ด้วย!

เส้นทางที่จวนอู่อันโหวก้าวเดินเป็นเส้นทางอันตราย หากชนะจะได้เป็นผู้ยิ่งใหญ่มีอำนาจเทียมฟ้า แม้ตระกูลเหยาจะชนะเดิมนั้นก็ไซ้จะได้รับผลประโยชน์มากมาย ไม่มีเหตุผลที่จะต้องเดินในเส้นทางอันตรายนี้พร้อมกับจวนอู่อันโหวเลย!

ยิ่งกว่านั้น ยามนี้บ้านเมืองกำลังระส่ำระสาย ช่องเต้เบาปัญญาไร้ความสามารถ ทางเหนือมีแคว้นเป่ย์เยียนที่จ้องตะครุบตลอดเวลา บอกไม่ได้ว่า วันใดชาวเป่ย์เยียนจะกรีธาทัพเข้าโจมตี ไม่ว่าจะมองอย่างไร จวนเงินก็วกงที่กุมอำนาจทหารในมือก็มันคงและวางใจได้มากกว่า ครั้นมองจากมุมนี้ ตระกูลยศศักดิ์สูงอย่างจวนอู่อันโหว่ย่อมไม่ใช่ตระกูลที่สมควรเข้าไปพัวพันด้วย!

เหยาจิ้นลื้อเห็นสีหน้าของเหยาเจ้อเซ็งเปลี่ยนไปมาต่อเนืองจึงมั่นใจกว่าเดิม ทว่านางยีนหนึ่งไม่เอ่ยสิ่งใดอีก

ครู่หนึ่งหลังจากนั้น เหยาเจ้อเซ็งก็เก็บงำสีหน้า มองเหยาจิ้นลื้อด้วยสายตาสู่ม

เหยาจิ้นลื้อเพียงยิ้มเรียบๆ สีหน้าไม่สื่ออารมณ์

เหยาเจ้อเซ็งหัวเราะเสียงดัง ปลายนิ้วลูบเคราพยักหน้าพลาบเอ่ย “ยายหนู เจ้าช่างปราดเปรื่องยิ่งนัก เหยาหงมีหลานสาวเช่นนี้ย่อมเบาใจไม่ต้องกังวลเรื่องอนาคตแล้ว เจ้ากลับไปเถิด ข้าจะเก็บเรื่องนี้ไปพิจารณา”

เหยาจิ้นลื้อเห็นท่าทางของเหยาเจ้อเซ็งเป็นกันเองมากขึ้น อีกทั้งน้ำเสียงยังเจือความใกล้ชิดและเอ็นดูกว่าเดิมสองส่วน นางย่อกายคารวะอย่างมั่นใจเต็มที่ “ท่านทวดชมข้าเกินไปแล้วเจ้าคะ มีท่านทวดช่วยวางแผนให้ข้าคืนนี้ข้าจะได้นอนหลับสนิทเสียที ท่านทวดมีพระคุณยิ่งใหญ่ต่อข้า ข้าไม่มีวันลืมเจ้าคะ”

เหยาจิ้นลื้อเพิ่งโหม่นน้ำวเหยาเจ้อเซ็งสำเร็จ ใครจะคิดว่ายามบ่ายเขียนเส้าเหวินจะแวะมาเยี่ยมจวนตระกูลเหยาอีกครั้ง

เหยาหลีเฮ้อส่งบ่าวรับใช้มาที่เรือนอีเลี่ยน ยินกรานว่าต้องเชิญเหยาจิ้นลื้อไปพบแขกที่ห้องหนังสือของเขาให้จงได้

เหยาจิ้นลื้อไม่มีทางเลือก คิดว่ากลางวันแสบๆเช่นนี้ เหยาหลีเฮ้อกับเขียนเส้าเหวินคงไม่คิดทำอะไรนาง จึงตามบ่าวรับใช้ออกไปยังเรือนส่วนหน้า

พอเหยาจิ้นลื้อมาถึงห้องหนังสือ เขียนเส้าเหวินและเหยาหลีเฮ้อกำลังยืนชื่นชมภาพวาดโบราณอยู่ข้างโต๊ะ แสงตะวันส่องผ่านหน้าต่างกระทบร่างนุรุซทั้งสอง พาให้ยิ้มบนใบหน้าของพวกเขาเจิดจ้า ผู้หนึ่งอ่อนโยนเป็นมิตร

ผู้หนึ่งถ่อมตัวมีมารยาท ดั่งภาพที่งดงามเปี่ยมสุข

ครั้นเช้าเส้าเหวินเห็นเหยาจิ้นเสื่อเดินเข้ามาที่ริมยืมแล้วเดินมาก้าวหนึ่ง ไบหน้าหล่อเหลาสุขุมและอบอุ่นของเขาส่องประกายสดใส เขายิ้มเอ่ย “ในที่สุดเจ้าก็มา ท่านอาเพิ่งได้รับภาพวาดน้ำหมึกของอาจารย์หยวนหงแห่ง รัชสมัยที่แล้ว เจ้าชำนาญภาพวาดภูมิทัศน์ที่สุด มาดูด้วยกันตรงนี่เถิด”

เหยาจิ้นเสื่อผู้ยิ้มพลางเอ่ยคล้อยตาม “อ้อ ข้าไม่รู้มาก่อนว่ายายหนูสี่ ชำนาญภาพวาดภูมิทัศน์ยิ่ง สมแล้วที่ซื้อจื่อกับยายหนูสี่เติบโตมาด้วยกัน แม้กระทั่งเรื่องเล็กน้อยก็เข้าใจกันดี ไหนๆ เจ้าก็มาแล้ว เข้ามาดูด้วยกันสิ”

เส้าเหวินได้ยินเหยาจิ้นเสื่อหยอกเขากับเหยาจิ้นเสื่อ มองเหยาจิ้นเสื่อ ด้วยสายตาที่ท้อประกาย

เหยาจิ้นเสื่อรังเกียจ ทว่าต้องฝืนยิ้มตามมารยาท นางย่อกายคารวะ ก่อนเอ่ย “ต่อหน้าท่านอาใหญ่และซื้อจื่อ ไหนเลยข้าจะกล้าขวางขวานต่อหน้า หลู่ป๋ัน³ ปกติข้าวาดรูปขีดเขียนเล่นตามประสาเท่านั้น ท่านอาใหญ่เรียกข้าว่ามีฐานะอันใดหรือเจ้าคะ”

เส้าเหวินเห็นว่าไม่ได้พบกันหลายวัน ทว่าเหยาจิ้นเสื่อยังไม่คลาย โทสะ ทั้งมีท่าทางเฉยชากว่าที่ผ่านมา สีหน้าของเขาจึงสลดลงเล็กน้อย

เหยาจิ้นเสื่อเห็นเส้าเหวินกังวลก็ขมวดคิ้วเจี๊ยบๆ พลางมอง เหยาจิ้นเสื่อผาดหนึ่งแล้วเอ่ย “สูญหินของท่านโหวไม่สบาย ฟ่านักที่เจียงโจว นานไม่ได้ ฟุ่งนี้ซื้อจื่อต้องกลับเมืองหลวงแล้ว วันนี้จึงตั้งใจมาลาเจ้า ข้าเห็นว่า เจ้าจากเมืองหลวงมาหลายปี อาจมีสิ่งของอยากไหว้วานให้ซื้อจื่อนำไปมอบให้ สหายในเมืองหลวงที่เจ้าสนิทสนม เจ้ากับซื้อจื่อหมั้นหมายกันตั้งแต่ยังเยาว์ เติบโตมาด้วยกัน ไม่ต้องเคร่งขมับนักก็ได้ ข้าจึงเรียกเจ้ามาที่นี่ ข้ามีธุระอื่น ต้องไปจัดการ เจ้าอยู่ที่นี่รับรองซื้อจื่อแทนข้าแล้วกัน”

เหยาจิ้นเสื่อพูดจบแล้วหันไปพยักหน้าให้เส้าเหวิน จากนั้นก็เดิน ออกจากห้องทันที

เส้าเหวินไม่คัดค้าน ทั้งยังยิ้มและค้อมกายคำนับเหยาจิ้นเสื่อ “ค่อยๆ เดินขอรับท่านอา”

³ เป็นสำนวน หมายถึง อดรู้ต่อหน้าผู้มีประสบการณ์มากกว่า

เรียกตนมาให้อยู่กับเซียเส้าเหวินตามลำพัง หากผู้ใดเห็นเข้าจะคิดว่าเหยาจิ้นเสื่อไร้ยางอาย เหยาจิ้นเสื่อเห็นเหยาหลี่เสื่อกล่าวเลยขบถถึงเพียงนี้ ส่วนเซียเส้าเหวินคำนึงถึงแต่ตนเอง ไม่ตระหนักแม้แต่หน่วยว่าสิ่งใดควรไม่ควร นางกำมือทั้งสองข้างแน่นด้วยแรงเค้น รอยยิ้มตามมารยาทที่เคยปรากฏบนใบหน้าจางลงทันที

เมื่อเหยาหลี่เสื่อออกไปแล้ว เหยาจิ้นเสื่อก็หมุนกายกลับ หมายถึงเดินตามออกไปด้วย แต่เหมือนเซียเส้าเหวินจะคาดเดาการกระทำของนางออก จึงสืบเท้ามาขวางและคว้าแขนของนางไว้แน่น

เหยาจิ้นเสื่อทั้งโกรธและหงุดหงิด นางถึงตาจ้องเซียเส้าเหวินอย่างเดือดดาล ตะคอกเสียงแข็ง “ท่านจะทำอะไร ปล่อยข้า!”

เดิมทีรูปโฉมของเหยาจิ้นเสื่อก็งามพิลาส ปกตินางมักยิ้มอ่อนโยน อยู่เสมอ บัดนี้เมื่อเดือดดาล ปรากฏแก้มขาวนวลดุจกลีดิหิมะปล้นแดงระเรื่อ ความเย็นชาในดวงตาส่องประกายแวววาว ประหนึ่งผืนน้ำลุ่มลึก ทุกสิ่งยิ่งขับให้องคาพยพงามล้ำ ทั้งแฝก齡นอวยสูงส่งเยือกเย็นอันน่าเกรงขามออกมา ช่างเป็นผิวที่งดงามดั่งเนื้อหยก ทำให้ผู้ที่ได้เห็นน้อยเนื้อต่ำใจในรูปลักษณ์ตน ทว่าก็หลงใหลในตัวโฉมงามยิ่ง

เซียเส้าเหวินผงะ เขากำมือแน่นกว่าเดิมตามสัญชาตญาณ

เหยาจิ้นเสื่อโมโหท่าทางอยากได้จนตัวลั่นและหลงใหลมัวเมาของเข จนนแทบทนไม่ไหว เหยาหลี่เสื่อไม่อนุญาตให้บ่าวรับใช้เข้าออกห้องหนังสือของตนตามอำเภอใจ ยามนี้จึงไม่มีบ่าวเหลืออยู่ในห้องหนังสือนี้แม้แต่คนเดียว ถึงนางอยากเรียกก็เป็นไปไม่ได้ เหยาจิ้นเสื่อกังวล กลัวว่าจะเป็นอย่างหนึ่งกับดัก หากเซียเส้าเหวินคิดทำมีดมีร้ายนาง เท่ากับนางหมดโอกาสถอนหมั้นแล้วจริงๆ

ทันใดนั้นเหยาจิ้นเสื่อก็พลิกมือขวาที่ยังว่างอย่างรวดเร็ว กริชเล่มหนึ่งไหลออกมาจากแขนเสื้อ นางกำด้ามกริชไว้ในมือ ใช้นิ้วโป้งดันลึกน้อย ไบมีดก็ไพล่พ้นฝัก จังหวะต่อมาเหยาจิ้นเสื่อเงือกกริชขึ้นแล้งจะปักแขนของเซียเส้าเหวินเต็มแรงโดยปราศจากความลังเล

เซียเส้าเหวินได้ยินเสียงฝักกริชตกกระทบพื้น เห็นสายตาเฉียบคมของเหยาจิ้นเสื่อส่องประกาย ต่อให้เขาลุ่มหลงนางเพียงใดก็ได้สติคืนมาทันที เขา

รีบปล่อยเหย้าจิ้นเสื่อ ลนลานถอยหลังไปหลายก้าว

กว่าจะเสื่อเหวียนจะทรงตัวได้ เหย้าจิ้นเสื่อก็ก้มเก็บผักกริชที่ตกพื้น รุ้งชายกระโปรงและพรวดพราดออกจากห้องหนังสือไปแล้ว

เสื่อเหวียนอึ้งครู่หนึ่ง เขารู้สึกเพียงเหย้าจิ้นเสื่อที่เป็นเช่นนี้ช่างห่างเหินเสียเหลือเกิน ความเย็นชาและกลิ่นอายความอึดอัดที่แผ่ออกจากตัวนางเมื่อครู่ทำให้เขาหวาดกลัว ทว่ายิ่งนางแสดงออกเช่นนี้ เขายิ่งรู้สึกพ่ายแพ้ชวนหงุดหงิด เศร้าโศกเจียนขาดใจ เขานิ่งเล็กน้อย จากนั้นก็พุ่งตัวออกจากห้องหนังสือ วิ่งไล่ตามเหย้าจิ้นเสื่อไป

เหย้าจิ้นเสื่อออกจากห้องหนังสือแล้ว แต่ไม่เห็นเงาของไป๋จื่อเลย รอบข้างเงียบสงบ ไม่มีเงาของผู้ใด นางวิ่งไปทางเรือนชั้นในอย่างไม่ลังเล ทว่าขาของนางไม่ยาว และสวมกระโปรงทำให้เคลื่อนไหวไม่สะดวก นางยังไม่ทันพ้นสวนหน้าห้องหนังสือ เสื่อเหวียนก็ไล่ตามนางทันแล้ว

สวนอยู่ติดห้องหนังสือ เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจหลังอ่านหนังสือ มีต้นไม้สูงโปร่ง ทัศนียภาพรูปทรงประหลาด และต้นสนใหญ่ ศาลาอ่านหนังสือ ทัศนียภาพตลอดไปรุ่ง ภูมิทัศน์กว้างขวางยิ่ง อยู่ในสถานที่เช่นนี้กลางวันแสดๆ เหย้าจิ้นเสื่อเดาว่าเสื่อเหวียนคงไม่กล้าทำอะไรนาง

ครั้นนางเห็นว่าวิ่งไปไกลกว่านี้ไม่ได้แล้วจึงตัดสินใจหยุดวิ่ง พิงต้นสนพลาหงอบหายใจ

เหย้าจิ้นเสื่อจ้องมองเสื่อเหวียนที่ไล่ตามมาด้วยสายตาเย็นชา เขาหยุดยืนหันนางห่างไปเพียงไม่กี่ก้าว ถลิ่งตาดจ้องอย่างขุ่นเคือง

ยามนี้เสื่อเหวียนไม่เหลือเค้าความอ่อนโยนที่เคยมีอีกแล้ว สายตาที่จับจ้องเหย้าจิ้นเสื่อเต็มไปด้วยความโกรธเกรี้ยว นัยน์ตาของเขาแดงก่ำ เพราะไฟโทสะที่ลุกโชน ความโกรธแค้นแผ่ซ่านทั่วร่างกาย

เสื่อเหวียนรับรู้ได้ว่าเหย้าจิ้นเสื่อไม่ได้เพียงห่างเหินกับเขา แต่นางเป็นปฏิปักษ์และชิงชังเขาอย่างยิ่ง เขาไม่เข้าใจอีกปฏิกิริยาเหล่านั้นและยากเกินกว่าจะยอมรับได้

หลายวันที่ผ่านมา เสื่อเหวียนเหนื่อยล้าทั้งกายใจ จิตใจสับสนว้าวุ่น เพราะเรื่องของวานชือ ยามนี้เหย้าจิ้นเสื่อยังปฏิบัติต่อเขาเช่นนี้อีก เขาหมด

ความอดทนนานแล้ว ทุกสิ่งกลายเป็นความเคียดแค้นเพราะตนต้องการแต่มีอาจได้มา

เซี่ยเส้าเหวินจ้องมองเหยาจิ้นเสื่อสีหน้าเคร่งขรึม ตะคอกเสียงแข็ง “เหยาจิ้นเสื่อ เจ้ากล้าได้อย่างไรใช้กริชแทงข้า เจ้าคิดจะทำอะไรกันแน่”

เหยาจิ้นเสื่อเห็นเซี่ยเส้าเหวินระบิดโทสะ นางกลับรู้สึกว้าไบนานในยามนี้ของเขาน่ามองกว่าไบน่าอับอายอ่อนโยนก่อนหน้านี่เป็นไหนๆ นางคงกริขเล่นพาลงเหยียดมุมปากเย้ยหยัน “ชื่อจื่ออู่อันโหวถามแปลกนักเจ้าคะ ท่านไม่รักชานหมบ แล้วข้ายังต้องยืมรับรองท่านอีกหรือ”

ครั้นเห็นเหยาจิ้นเสื่อกล่าวเลียงหน้าเป็นเบา เซี่ยเส้าเหวินหรีตตามองสีหน้าเคร่งขรึมขึ้นสองส่วน เอ่ยอย่างมีโทสะ “เจ้ารู้ตัวข้าไม่มีทางทำอะไรเจ้า ทุกสิ่งที่ข้าทำไปเพราะหวังดีต่อเจ้า แล้วข้าจะกล้าทำให้เจ้าเสื่อมเสียได้อย่างไร ข้าเพียงเห็นเจ้าจะหนีจึงกระวนกระวายจนหลงลืมชานหมบ และข้าก็รังเจ้าไว้เพียงชั่วครู่เท่านั้น เมื่อครั้งเราสองคนยังเยาว์ เราต่างเคย...”

“ปัจจุบันมีอาจเทียบกับอดีต ท่านคงไม่หลงลืมกระทั่งเหตุผลที่ชายหญิงพันเจ็ดขวบไม่อยู่รวมที่เดียวกันจนสิ้นแล้วกระมัง หากท่านหวังดีต่อข้าจริง คงไม่เชิญข้าไปในที่ไร้ฐานและเสี่ยงถูกผู้อื่นวิจารณ์เช่นนั้นแน่ หรือท่านอยากให้ข้าเสียชื่อเสียงจนแทบทนไม่ไหว ข้าจะได้เลิกคิดถึงเรื่องถอนหมั้นเจ้าคะ ข้ารับความหวังดีของท่านไม่ไหวจริงๆ ปรบกวานท่านช่วยรีบเก็บคืนไปในเร็ววันด้วย” เซี่ยเส้าเหวินไม่ทันพูดจบประโยค เหยาจิ้นเสื่อชิงตัดบทเสียงเย็นชา

เหยาจิ้นเสื่อหวนนึกถึงเหตุการณ์ในภพก่อน เซี่ยเส้าเหวินค้านว่านชื่อไม่สำเร็จ จึงทำลายชื่อเสียงของนางอย่างไม่นึกสงสาร ทำให้นางต่ำต้อยจนเป็นได้เพียงอนุ สีหน้าของนางยิ่งฉายแววเหยียดหยามดูแคลนชัดเจน

การกระทำของเซี่ยเส้าเหวินในวันนี้ยืนยันว่า หากชาตินี้ต้องเผชิญกับสถานการณ์แบบเดียวกับชาติก่อน เขาคงทำเหมือนเดิม และอ้างว่าทำเช่นนั้นเพราะหวังดี เช่นนั้นรังเกียจเคียดแค้นนางไปเสีย นางยังสบายใจกว่า

เซี่ยเส้าเหวินเห็นสีหน้าเหยียดหยามดูแคลนของเหยาจิ้นเสื่อชัดเจน เขาประชิดตัวนางอีกก้าวแล้วเอ่ย “ข้ารู้ดีว่าสามปีที่ผ่านมานี้ข้าไม่ดี ละเลยเจ้า แต่เจ้าอาศัยอยู่เฉยใจซึ่งเกินขอบเขตอำนาจข้า เจ้าต้องลำบากอยู่ในจวนตระกูลเหยาเช่นนี้ ข้าละอายใจอยู่ตลอด นี่จึงทำให้ข้าต้องการแต่งเจ้าเข้าจวน

ในเร็ววัน หากเจ้าโอรสที่ซำละเลยมาตลอดสามปีกว่านี้ ข้าขอโทษ ภายภาคหน้าข้าจะขอใช้ให้เจ้าเป็นพันเท่าแน่นอน หากเจ้าแต่งเข้าเรือนข้าแล้ว จะแบ่งอนกับข้าอย่างไรก็ได้ ข้าไม่มีทางบ่นว่าแม่เพียงครึ่งส่วน”

เหยาจิ้นเสื่อได้ยินคำพูดของเขาก็โมโหทันใด เชี่ยเส้าเหวินรู้ว่าคนตระกูลเหยาเลวร้ายต่อนางมาตลอด หน้าซำเมื่อครู่ยังร่วมมือกับเหยาหลี่เฮอวางแผนอุบายสร้างมลทินให้นาง เวลานี้ยังกล้าพูดอย่างไร่างอาย เหยาจิ้นเสื่อโมโหจนหลุดเสาะยืม สายตาเย็นชาและแข็งกร้าวตั้งดวงดาวในคืนหมันต์

“บรรดาคักดีเหวสูงส่งยิ่ง ข้ามีอาจเอื้อมเจ้าคะ ข้ายืนยันว่าจะขอยกเลิกการหมั้นหมายนี้ ทั้งข้าไม่เคยรู้สึกอะไรกับท่าน อย่าเสียเวลาเข้าซำเช่นนี้อีกเลย ถอนหมั้นกับซำแต่เนิ่นๆเถิด ท่านจะได้เลือกหาสตรีงามเพียบพร้อมแทน”

ครั้นได้ยินเหยาจิ้นเสื่อเอ่ยอย่างแน่วแน่ว่าต้องการถอนหมั้น เชี่ยเส้าเหวินก็ตัวสั่นเทิ้มอย่างควบคุมไม่ได้ เขามองเหยาจิ้นเสื่ออย่างโกรธแค้นและเสียใจ “ถอนหมั้นหรือ เจ้าคิดว่าจะขอยกเลิกงานมงคลนี้ได้ตามใจเจ้าหรืออย่างไร เจ้าคิดว่าจวนอุ๋นโหวจะทำตามที่พวกเจ้าต้องการหรือ ข้าไม่มีทางยกเลิกการหมั้นหมายนี้เป็นอันขาด ส่วนเจ้าจงหยุดคิดเรื่องนี้เสีย! ความผิดเพียงครั้งคราวของท่านแม่เจ้าก็นำมาอ้างและแข็งข้อถึงเพียงนี้ เสียตายน้ำใจที่ข้ามีต่อเจ้า คนอย่างเจ้าช่างจิตใจคับแคบ คิดแต่จะผูกอาฆาตพยาบาท ข้าผิดหวังในตัวเจ้าจริงๆ!”

ฟังวาจาของเชี่ยเส้าเหวินแล้ว เหยาจิ้นเสื่อกลับยิ้มว่า “ดียิ่งนักเจ้าคะ ในเมื่อชื่อจื่อผิตหวังในตัวซำ ก็ถอนหมั้นกับซำสิเจ้าคะ ดีกว่าที่พวกเราทั้งสองจะต้องไม่ชอบหน้ากัน!”

ครั้นเห็นเหยาจิ้นเสื่อไม่เพียงไม่สะทกสะท้านกับคำพูดของเขา กลับกันยังยิ้มเบิกบานราวบุปผา เชี่ยเส้าเหวินยิ่งโกรธเคือง เขาเดินเข้าหานาง ยืนมือหมายจะคว้าตัวเหยาจิ้นเสื่อพร้อมตะคอกอย่างเดือดดาล “เหยาจิ้นเสื่อ! เจ้าเลิกคิดได้เลย! นับตั้งแต่เจ้าหมั้นกับซำ เจ้าก็เป็นคนของตระกูลเชี่ยแล้ว เป็นตายอย่างไรซำต้องพาเจ้าเข้าจวนโหวให้ได้!” สีหน้าของเชี่ยเส้าเหวินพลันฉวยแววอำมหิต

เหยาจิ้นเสื่อตกใจ เสียใจว่าตนไม่สมควรปากไวล้นวาจาเช่นนั้นเลย นางเข้าใจดี การพูดนุ่มนวลไพเราะกับเชี่ยเส้าเหวินต่างหากที่จะทำให้

นางหลุดพ้นจากปัญหานี้ได้ ทว่าต่อให้เหยาจิ้นแล้วมีความคิดลุ่มลึกหรือพยายามสำรวจมกิริยาให้สุขุมเพียงใด แต่ความจริงนางก็แค่สตรีที่มีความคิดความอ่านเท่าคนอายุยี่สิบปีเท่านั้น นางไม่เคยฝึกฝนจนควบคุมตนให้สงบเยือกเย็น เฉยชา และไร้ความรู้สึกตลอดเวลา

แม้ชาติก่อนนางแก้แค้นเขาแล้ว แต่ยังต้องอดทนข่มความเคียดแค้นในใจที่ยากลบเลื่อนไปจนตัวตาย หลังเกิดใหม่ เส้นทางชีวิตยังเต็มไปด้วยอุปสรรค ความอึดอันตันใจมาถึงจุดเหลือทนจึงพร้อมระเบิดทุกเมื่อ เป็นเหตุให้ยามนี้มีอาจควบคุมอารมณ์ขณะรับมือกับเชื้อเส้าเหวินได้

เมื่อเห็นเชื้อเส้าเหวินบันดาลโหเส เหยาจิ้นแล้วเริ่มหวาดกลัว นางเอ่ยเสียงตระหนก “เป็นตายอย่างไรก็ไม่สนหรือ ความรู้สึกที่ท่านมีต่อข้าช่างพิเศษเสียจริงนะเจ้าคะ! ท่านไม่กลัวหรือว่าหากผีรับข้าเข้าจวนไปแล้ว ตกตึกข้าจะคว่ำมีดที่ซ่อนอยู่ใต้หมอนมาแทงท่าน”

เหยาจิ้นลือกระวนกระวายใจจึงหมายเบนความสนใจของเชื้อเส้าเหวินด้วยคำพูด แต่ใครจะรู้ว่าเชื้อเส้าเหวินได้ยินเช่นนั้นยิ่งเดือดดาล เขาพุ่งเข้ามากระซอกตัวนางโดยไม่สนใจสิ่งใด ท่าทางดูเหมือนว่าเกือบคล้ายต้องการหักคอ นางทิ้ง หยุดยั้งไม่ให้นางพ้นจากรั้วเยื่อใยเช่นนั้นอีก

เหยาจิ้นลือเริ่มวิตกกังวล หัวใจเต้นแรงดั่งรัวกลอง หัวสมองที่ตึ้นกลัวของนางผุดความคิดมากมาย ชั่วครู่ นางถึงกับเบิกตาโพลง เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้ายามนี้ราวกับฉากโศกนาฏกรรมที่ดูเดือดยิ่ง

บนกิ่งสนเหนือคิระชะมีระฆังทองแดงใบหนึ่งผูกเชือกห้อยไว้ แต่เชือกขาดสะบั้นอย่างเหมาะสม ระฆังทองแดงร่วงกระแทกแผ่นหลังส่วนบนของเชื้อเส้าเหวินอย่างรุนแรง จนร่างเขาทรุดลงกับพื้น เชื้อเส้าเหวินใช้แขนพยักตักเล็กน้อย จากนั้นไม่นาน ดวงตาทั้งสองของเขาก็เหลือกขึ้นและหมดสติไป ระฆังกระแทกกับพื้นส่งเสียงดังสนั่น กลิ้งต่ออีกสองตลบก่อนหายเข้าพงหญ้า

เหยาจิ้นลือแหงนมองอย่างตกตะลึง นางเบิกตากว้างอ้าปากค้างมองเชือกที่ขาด เห็นเพียงเชือกขาดห้อยต่อแต่บนกิ่งไม้ส่ายตามแรงลม รอยขาดที่เชือกเรียกกริบ นางกวาดสายตามองรอบด้านทันที

21

บนสันกำแพงฝั่งตะวันออก มีคนผู้หนึ่งนั่งหลังตรงอยู่บนนั้น เขาขอชาวชนบนกำแพง ห้อยขาซ้าย วางมือขวาบนหัวเข่าขวา บริเวณซอกนิ้วเรียวยาวส่องประกายแวววาว เผยให้เห็นใบมีดคมกริบเล่มหนึ่ง นัยน์ตาสีฟ้าคู่ นั้นแวววาวเปี่ยมความดูร้าย สีหน้าเคร่งขรึมเยือกเย็น มุมปาก ยกเหยียดเล็กน้อยเป็นรอยยิ้มดูแคลน บุรุษที่แฝงจิตสังหารเย็นยะเยือกปกคลุมไปทั่วกายผู้นี้ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นหวันเหยียนจงเจ้อ

ยามนี้เขามองเขี่ยเส้นที่นอนอยู่บนพื้น ใบหน้าเรียบเฉยไร้ความรู้สึก ทำทางยโสโอหังเหมือนเช่นปกติ

เมื่อเห็นสายตาของเหยาจิ้นเสื่อ หวันเหยียนจงเจ้อเล็กลงเล็กน้อย สายตาของทั้งสองประสานกัน เขาที่รีดตากลวงไกวอาวุธลับในมือ เผยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ สีหน้าของเขาเจือแวววาวเย้าแหย่และภาคภูมิใจหลายส่วน ขณะที่เหยาจิ้นเสื่อยังอึ้งงัน

ครั้นเห็นเขาลอยหน้าลอยตาเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทั้งยังแสดงท่าทางเจ้าเล่ห์ร้ายกาจ เหยาจิ้นเสื่อพลันขาดกัลลวจนตัวสั่นอย่างอดไม่ได้ นางเบิกตาโตมองเขี่ยเส้นที่นอนแน่นิ่งอยู่บนพื้น คิดในใจว่าหวันเหยียนจงเจ้อคงไม่ปลิดชีพเขี่ยเส้นที่นอนอย่างที่เคยทำกับซุ่ยเหลียงกระมัง

เหยาจิ้นเสื่อรู้ว่าหวันเหยียนจงเจ้อนี้สยโหดเหี้ยมป่าเถื่อน คร่ำชีวิตผู้อื่นตามอำเภอใจ หาได้สนใจไยดีผู้ใด บัดนี้เมื่อเห็นท่าทางถือดีอวดเก่ง

ของเขา นางเหลือบมองเขี่ยเส้าเหวินที่นอนแน่นิ่งไม่ไหวติงบนพื้นอีกครั้ง สีหน้าของนางพลันเปลี่ยนไป รีบร้อนคุกเข่าหมายจะตรวจอาการของเขี่ยเส้าเหวินอย่างละเอียด

ทว่าเหยาจิ้นเสื่อยังไม่ทันสัมผัสแม่เพียงชายเสื้อของเขี่ยเส้าเหวิน นางก็ถูกห้วนเหยียนจงเจ้อกุมมือไว้เสียแล้ว เสียงไม่สบอารมณ์ของห้วนเหยียนจงเจ้อดังขึ้นเหนือศีรษะ “ทั้งที่เขาคิดจะลวงเกินเจ้า หน้าซำจะเป็นตายร้ายดีอย่างไรก็ไม่สนใจ เอาแต่บังคับขู่เข็ญให้เจ้าทำตาม เจ้ายังเป็นห่วงเขาไปไย”

เหยาจิ้นเสื่อหน้าทำหน้าไม่ถูก บุรุษที่อยู่เบื้องหน้าผู้นี้คิดว่าทุกคนในใต้หล้าสามารถสังหารผู้อื่นเหมือนผักปลาโดยไม่ต้องรับผิดชอบสิ่งใดเหมือนเขากันหมดหรือ หากเขี่ยเส้าเหวินตายที่นั่นจริงๆ อย่ายึดว่านางจะรอดไปได้ จวนอุ๋นโหวตต้องพลิกแผ่นดินล่านางเพื่อจับนางถลกหนังเป็นแน่แท้

ทว่าเหยาจิ้นเสื่อก็ตื่นตันใจที่ห้วนเหยียนจงเจ้อปรากฏตัวในเวลาอันจับข้อมือของนางแน่น และจุดให้นางลุกยืน นางได้เพียงเหลือบมองเขาอย่างขุ่นเคืองและเหลืออด “ท่านก็เหมือนกับเขามิใช่หรือ จะดึงขำทำไมเล่า”

ห้วนเหยียนจงเจ้อได้ยื่นน้ำเสียงของเหยาจิ้นเสื่อไม่มีความทงเทินเหมือนหลายครั้งก่อนหน้าแล้ว ก็รู้สึกถึงความสนิทสนมที่เพิ่มมาอีกสองส่วน หน้าซำนางยังมองเขาด้วยดวงตาสุกสกาวดั่งดวงดารา เขารู้สึกดั่งถูกระฆังกระแทกหน้าอกก็ไม่ปาน ลมหายใจขาดห้วง กระสับกระส่าย สมองว่างเปล่าทันใดนั้นหัวใจของเขาก็ฟื้นคืนชีวิตชีวาในช่วงพริบตา โลกแดนเต็มที่อยู่อาซาปาที่ได้รับบิสรระ

นัยน์ตาสีฟ้าเข้มขึ้น ทางตายกเล็กน้อย เขาเคลื่อนไหวตัวประชิดนางและยิ้มเอ่ย “ระหว่างเจ้ากับข้านั้นย่อมไม่เหมือนกัน สองครั้งก่อนพวกเราพบกัน ล้วนแต่เปิดเผยจริงใจ คราวนี้เจ้ากลับพุดถึงเรื่องขบ นั่นไม่เรียกว่าเสแสร้งซึ่งหน้าหรือ หรือว่า...ครั้งนี้เจ้ารู้จักเหนียมอายบ้างแล้ว”

เขากล่าวพลางขยับเข้าไปใกล้เหยาจิ้นเสื่อมากขึ้นหลายส่วน จ้องนางไม่วางตา คล้ายต้องการมองหาบุปผางามบนดวงหน้าของนางให้เจอเท่านั้น ถึงจะพอใจ

มีเพียงสวรรค์เท่านั้นที่ลวงรู้ ตั้งแต่จากกันวันนั้น เขาค่อยๆ ถูกลงร้ายมนตร์สะกดให้ลุ่มหลง ไม่ว่าทำอะไรก็มีอาจดั่งสติของตนให้พ้นจากภวังค์

ไม่ว่าเห็นสิ่งใดก็คิดถึงเพียงใบหน้าเล็ก ๆ ฉายอารมณ์หึงหวงหึงและดีใจของนาง แม้มยามหลับตาก็เห็นภาพเงาร่างบางระโอดสะองที่กำลังร่ำร้ออย่างซดซ้อยท่ามกลางกลีบดอกเหมยไพรยปรายในวันนั้น แม้อุตุก็คล้ายยังได้ยินเสียงใสหัวเราะอย่างเป็นสุข ไพเราะดังเสียงหยกและไข่มุกกระทบกัน ยามหลับฝันก็มีอาจขมใจให้สงบได้ ประหนึ่งร่างกายของเขาล่องลอยและร่วงลงบนปุยมะฆะ รู้สึกเหมือนมีสองก้อนนุ่มกอดแผ่นหลังอยู่เสมอ ทรมานจนเขาต้องลุกมาฝึกหอกกลางดึกจนแผลเกือบปริ

ด้วยเหตุนี้ตัวเขาที่เพิ่งเดินทางพ้นชายแดนเจียงโจวไปไม่นานจึงตัดสินใจย้อนกลับมา ไม่รอให้ฟ้ามืด เขาก็พาผู้ติดตามลอบเข้าจวนตระกูลเหยาแล้ว ทว่าดูจากสถานการณ์ในเวลานี้ เขาคิดถูกจริง ๆ ที่กลับมา

หากถามว่าสายตาของหัวหน้าเหยียนจงเจ้อร้อนแรงแผดเผาเพียงใดก็มากกระทั่งทำให้จิตใจที่สงบนิ่งตั้งธารน้ำเย็นของเหยาจิ้นเลื้อยร้อนรุ่ม จนปุยมะฆะสีแดงสองก้อนลอยขึ้นบนปรางแก้วมณฑลของเด็กสาว ชับให้ผิวพรรณขาวเนียนละเอียดนั้นนวลผ่องขึ้นราวกับโปร่งแสง ดวงดงามโดดเด่น มีเสน่ห์จนใครเห็นก็หัวไหน

เหยาจิ้นเลื้อยชมวดคิ้วคู่สวยอย่างโมโหปนรำคาญ แพนตาหน้าสั้นไหนเบา ๆ ถลึงตาสุมเพลิงโทสะใสหัวนเหยียนจงเจ้อ

ทว่าหัวหน้าเหยียนจงเจ้อใจเต็นแรงไม่หยุด เขารู้ว่าหากยามนี้ตนยังไม่สำรวจ โหมงมาจะโมโห ทันใดนั้นเขาก็เลิกคิ้ว หัวเราะหึ ๆ ในลำคอพลาซยับออกห่างนาง เขาเปลี่ยนสีหน้าอย่างรวดเร็วและเอ่ย “เจ้าชื้อยดังคาดหน้าแดงหมดแล้ว ช่างดงามยิ่ง...”

หัวหน้าเหยียนจงเจ้อเอ่ยพลาซทอดมองแก้วแดงระเรื่อของเหยาจิ้นเลื้อยอย่างอาวรณ์ เขาารู้สึกว่าสีแดงนั้นขับผิวขาวดังกลีบดอกสาลีของนางจนเหมือนฟุ้งหญาที่บ้านเกิด เหมือนหิมะขาวปกคลุมผืนป่า เหมือนแสงตะวันรอนงามพิลาสชวนมัวเมาลุ่มหลง

เหยาจิ้นเลื้อยได้ยินคำพูดของหัวหน้าเหยียนจงเจ้อก็โกรธจนพวงแก้วสั้นไหนน้อย ๆ นางถลึงตาสองหัวหน้าเหยียนจงเจ้อครู่ใหญ่ สุดท้ายก็ข่มอารมณ์ไม่อยู่ ตะคอกเสียงซุ่นเคื่อง “ลามก!”

ใครจะคิดว่าเมื่อสิ้นเสียงคำของเหยาจิ้นเลื้อย หัวหน้าเหยียนจงเจ้อไม่เพียง

ไม่สนใจ กลับกัน เขายังทำตัวเยี่ยงคนถ้อยซ่างทางที่ชอบแหะโลมหญิงสาว ยิ่งเหยยจิ้นลื้อด่าเขามากเท่าใด เขายังได้ใจมากขึ้นเท่านั้น

หวันเหยียนจงเจ้อเคลื่อนเข้าประชิด มองเหยยจิ้นลื้อด้วยสายตาเป็นประกาย “แม้แต่ยามด้ายยังนำมามองถึงเพียงนี้ แต่ถึงเจ้าจะนำเซยชมเพียงใด ก็ทำร้ายจิตใจกันเช่นนี้ไม่ได้! เจ้าเห็นข้าเป็นคนหน้าด้านไร้ยางอายเพียงนั้น เชียวหรือ”

เหยยจิ้นลื้อสะบัดข้อมือที่เขากุมไว้และกลอกตาใส่เขาผาดหนึ่งอย่าง หงุดหงิด “ใช่! ท่านเพิ่งรู้สึกตัวหรือ ปล่อยข้าเดี๋ยวนี้!”

หวันเหยียนจงเจ้อฟังออกว่าเหยยจิ้นลื้อไม่ได้โกรธเขาจริง มีหรือจะยอมปล่อยมือนาง เขาเหนื่อยใจปนพิมพ่า “ใส่ความกันยิ่งนัก ข้าแนะนำเชื่อถ้อยบ่าวรับใช้ซ่างกายข้าหากไม่ใช่องครักษ์ก็ล้วนเป็นชั้นที่ แม้กระทั่งอาชชาติข้าก็ล้วนเป็นตัวผู้ ยามนี้หยุดอยู่ตรงตรอกหลังจวนตระกูลเหยยนี้เอง หากเจ้าไม่เชื่อ จะตามข้าไปตรวจสอบก็ยอมได้!”

เหยยจิ้นลื้อหายโกรธแล้ว นางรู้ว่าประชันความไร้ยางอายกับเขาไปก็ไร้ประโยชน์ จึงตัดบทเสยงขริม “ใครสนใจกันว่าท่านจะขี้ม้ออะไร ปล่อยข้าเดี๋ยวนี้ ข้าเจ็บจะแยแล้ว!”

หวันเหยียนจงเจ้อได้ยินเช่นนั้นพลันอั้งงัน แม้เขาจับข้อมือของเหยยจิ้นลื้อไม่ปล่อย แต่ก็ออกแรงเพียงน้อยนิด ไม่มีทางทำให้นางเจ็บได้เลย แต่เห็นว่าสีหน้าของเหยยจิ้นลื้อดูไม่เหมือนกำลังเสแสร้ง หวันเหยียนจงเจ้อคิดเล็กน้อย จากนั้นเขาไม่เพียงไม่ปล่อยข้อมือของเหยยจิ้นลื้อ ทั้งยังใช้มืออีกข้างหนึ่งถลกชายแขนลื้อของนางขึ้นด้วย

ทันใดนั้นข้อมือขาวผ่องจึงเผยตัวท่ามกลางแสงอาทิตย์ ข้อมือเรียวกเล็ก มีรอยฟกช้ำสีม่วงปรากฏชัดเจน มองออกว่าเป็นร่องรอยที่เกิดจากถูกคนบีบข้อมืออย่างรุนแรง

รอยยิ้มบนใบหน้าของหวันเหยียนจงเจ้อจางหายโดยพลัน ไอเย็นยะเยือกแผ่ซ่าน ไฟโทสะปะทุขึ้นทั่วร่างของเขาอีกครั้ง เขาหมุนตัวกลับแล้วเตะเขี่ยเส้าเหวิน

หวันเหยียนจงเจ้อออกแรงเตะบันเอวอีกฝ่าย จนเขี่ยเส้าเหวินกลิ้งไปสองตลบ แต่หวันเหยียนจงเจ้อยังไม่หายแค้น เขาปล่อยข้อมือของ

เหยาจิ้นลือแล้วไล่ตามไป ใช้เท้าขวาเหยียบชีกหน้าด้านหนึ่งของเซียเส้าเหวิน ออกแรงบิดขี้ก้นกับพื้นอย่างไร้ความปราณี ดังต้องการให้เซียเส้าเหวินจมดิน เขาถึงจะพอใจ

การเคลื่อนไหวคล่องแคล่วรวดเร็วดุจสายลมของหวั่นเหยียนจงเจ้อ ทำให้เหยาจิ้นลือตะลึงงัน เห็นเขาเหือดตาลแทนนาง คอยปกป้องนางเสมอ เช่นนี้ ความหงุดหงิดไม่สงบอารมณ์ภายในใจของเหยาจิ้นลือก็สลายจนหมด ราวกับถูกน้ำอุ่นถึงหนึ่งราด

กระทั่งเหยาจิ้นลือได้ยินเสียงครวญครางของเซียเส้าเหวิน นางรู้ทันที ว่าเขายังไม่ตายจึงคลายความกังวลลง หันไปมองหวั่นเหยียนจงเจ้อที่ยัง ทรมาณเซียเส้าเหวินด้วยอารมณ์โกรธเคือง

เซียเส้าเหวินเกิดในตระกูลสูงศักดิ์ ฐานะร่ำรวย ทั้งยังมีความรู้ มีการศึกษาอยู่บ้าง รูปร่างก็หล่อเหลา เป็นที่ชื่นชอบของผู้คนยิ่งนัก เขามักดู สง่างามและสูงส่งอยู่ตลอดเวลา เหยาจิ้นลือเคยเห็นสภาพต่ำต้อยชวนสังเวช ของเขาเสียที่ไหน เห็นเขาถูกหวั่นเหยียนจงเจ้อกระที่บ นอนแน่นิ่งหมดสภาพ ไม่ต่างจากสุนัขชั้นเลว เหยาจิ้นลือจำต้องยอมรับว่าสภาพจิตใจของนางดีขึ้น ดังห้องฟ้าปลอดโปร่งหมื่นหลี่ยามเหมันต์

เดิมเซียเส้าเหวินหมดสติเพราะระชังไปใหญ่ร่วงลงมากระแทก ส่วน หวั่นเหยียนจงเจ้อมีความสามารถเพียงใดย่อมเป็นที่ทราบดี แม้หลายครั้ง จะไม่ได้เตะเติมแรง แต่ทุกจุดล้วนเป็นจุดบอบบางที่สุดของร่างกายคน เซียเส้าเหวินอาจต้องนอนรักษาตัวบนเตียงหลายเดือน

และด้วยการทรมาณเช่นนี้เอง เซียเส้าเหวินจึงเจ็บปวดแสนสาหัส จนรู้สึกตัว ทว่าเขาบิดกายดิ้นไปมาได้ครู่หนึ่งเท่านั้น หวั่นเหยียนจงเจ้อก็เตะ ท้ายทอยเขาซ้ำจนเซียเส้าเหวินนิ่งไปอีกครึ่ง

หวั่นเหยียนจงเจ้อคล้ายจะคลายโทสะลงแล้ว และเหมือนหมดสนุก จึงยอมหยุด เขาหันไปกวักมือเรียกเหยาจิ้นลือ เมื่อนางเดินเข้ามาใกล้ เขา จึงตบมือพลางยิ้มเอ่ย “เจ้าไม่ยอมเตะเขาบ้างหรือ”

เหยาจิ้นลือผงะ เบิกตากว้างมองหวั่นเหยียนจงเจ้อ ครู่หนึ่งถึงโบกมือ และตอบ “ข้าไม่ได้...ปาเถื่อนเหมือนท่าน”

นางเติบโตมากับการเรียน บทกลอนสอนหญิง ทั้งยังเกิดในตระกูล

ผู้มีควมรู้ ทุกคนในครอบครัวต่างเป็นบัณฑิตผู้สุขุมและอ่อนโยน ส่วนนางก็เป็นกุลสตรี แม้ชาติก่อนจะเคยยอมวอดวายไปพร้อมกับศัตรู แต่นางกลับใจทำตัวไร้เหตผลต่อหน้าธารกำนัล ลงมือเตะตีผู้อื่นไม่ลงจริง ๆ แม้จะอยากทำก็ตาม

หวันเหยียนจงเจ้อเห็นท่าทางของเหยาจิ้นเสื่อก็เบ้าปากพลางเอ่ย “ข้าราชการมณเฑาะเจ้า กลับกลายเป็นข้าป่าเถื่อนเสียแล้ว เจ้าช่างปากไม่ตรงกับใจ! ลองคิดให้ดีเถิด หากพลาดโอกาสดี ๆ เช่นนี้ไปก็อย่าเสียใจจนปวดท้องปวดไส้แล้วกัน”

เหยาจิ้นเสื่อได้ยินดังนั้นก็หวั่นไหว นางเหลือบมองเขี่ยเส้าเหวินที่นอนไม่ได้สติอยู่บนพื้น พลังคิดว่าตนไม่เคยทำตัวเหมือนดรุณีรูปร่างงามผู้สุภาพเรียบร้อยยามอยู่ต่อหน้าหวันเหยียนจงเจ้ออยู่แล้ว เหยาจิ้นเสื่อกำหมัดแน่นแล้วเอ่ย “ท่านหันหลังไปก่อน”

หวันเหยียนจงเจ้อเห็นเหยาจิ้นเสื่อทำท่าทางดังกล่าวจึงยกเครื่องประหารศีรษะก็ฆ่าและส่ายหน้าเบา ๆ แต่ยอมหันหลังอย่างว่าง่าย ทว่าผ่านไปครู่ใหญ่หวันเหยียนจงเจ้อยังไม่ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวใด ๆ จากด้านหลังจึงหันหลังมอง เขาเห็นเหยาจิ้นเสื่อยกเท้าค้างอยู่เช่นนั้น รวากับว่าไม่รู้จะเตะส่วนใด สีน้าขมขื่นกว่าคนถูกกระทำมากนัก

หวันเหยียนจงเจ้อเห็นท่าทางของนางก็ส่งสารปนขำ พลังนึกถึงนางยามปกติที่อ้ากกับกิริยาสงบนิ่ง เยือกเย็น และสุขุมเสมอแม้เผชิญกับสถานการณ์ยากลำบาก เขารู้ทันทีว่าบัดนี้ตนเห็นอีกด้านหนึ่งของเหยาจิ้นเสื่อแล้ว เป็นอีกด้านหนึ่งที่จริงแท้กว่า และเป็นอีกด้านที่ไม่เคยเปิดเผยให้ผู้ใดเห็น แต่เผยให้เห็นเพียงต่อหน้าเขา หวันเหยียนจงเจ้อใจอ่อนนยบ เขาอยากไห้เหยาจิ้นเสื่อกระที่บชั่วคราวใจของตนใจแทบขาด จะได้บรรเทาอาการยุบยิบแสนประหลาดในหัวใจของเขาให้หายทรมานเสียที

เหยาจิ้นเสื่ออึดอัดลำบากใจเป็นทุนเดิม ฝ่ามือทั้งสองข้างชุ่มเหงื่อไม่รู้เพราะเหตุใดนางถึงทำใจเตะเขี่ยเส้าเหวินไม่ลง นางคล้ายคนที่ถูกพันธนาการมานาน เพิ่งได้รับอิสระครั้งใหม่ แต่ร่างกายแข็งทื่อ เคลื่อนไหวไม่ได้ตั้งใจ

นางยกขาและวางลง กระสับกระส่ายร้อนรุ่มในอกอยู่นานจนล้าคอ

แห่งผาก ไม่เคยรู้ว่าตนเป็นคนเสแสร้งและอวดเก่งได้ถึงเพียงนี้ อย่าเรียกว่า
ระบายโทสะเลย การทำเช่นนี้เหมือนนางทรมานตนเองมากกว่า เหยาจิ้นลือ
ปลงสังเวช วันหลังค่อยใช้กลยุทธ์จัดการเชื้อเส้าเหวิน ระบายความโกรธแค้น
ตามทางของตนแทนก็ได้ แต่เมื่อคิดถึงหวันเหยียนจงเจ้อ นางกลัวถูกเขา
หัวเราะเยาะ

ขณะที่เหยาจิ้นลือคิดว่าไม่ว่าเลือกทางใดล้วนลำบากใจ นางได้ยินเสียง
ถอนหายใจเบาๆ ของหวันเหยียนจงเจ้อดังขึ้นข้างหู เหยาจิ้นลือสะดุ้ง แก้ม
ทั้งสองแดงระเรื่ออีกครั้ง

หวันเหยียนจงเจ้อเอ่ยเสียงแผ่วเบา “เจ้าหลับตาลี”

ครั้นได้ยินน้ำเสียงของเขาก่อนโยนและนิ่งสงบไว้กระแสรามณ์ ดุจ
สายลมยามเย็นท่ามกลางแสงอาทิตย์อัสดงในวันสารทฤดู พัดผ่านกองใบไม้
บนพื้นดินอย่างแผ่วเบาจนเกิดเสียงสวบสาบเสนาหะหู จิตใจของนางสงบลง
เกินคาด นางหลับตาโดยไม่รู้ตัว

เสียงของหวันเหยียนจงเจ้อดังขึ้นอีกครั้ง “หายใจเข้าลึกๆ ช้านับหนึ่ง
เจ้ายกเท้า ช้านับสอง เจ้าอูเข้า ช้านับถึงสามเมื่อใด เจ้าก็แกว่งขาออกไป!”
ครั้นได้ยินเช่นนั้น เพขนตาหนาของเหยาจิ้นลือก็สั่นไหวเล็กน้อย นาง
พยักหน้ารับแล้วค่อยๆ สูดลมหายใจเข้าปอด

เสียงทุ้มต่ำของหวันเหยียนจงเจ้อที่เจือความไพเราะอยู่ในที่ดั่งขึ้น เขา
นับ “หนึ่ง สอง สาม”

คำว่า “สาม” หลุดจากปากของหวันเหยียนจงเจ้อ เหยาจิ้นลือก็เตะไหล่
เชื้อเส้าเหวินอย่างจัง

เหยาจิ้นลือเตะไปครั้งหนึ่งแล้ว ยังไม่ทันพิเคราะห์ความรู้สึก เสียงของ
หวันเหยียนจงเจ้อก็ดังขึ้นต่อเนื่อง เหยาจิ้นลือรีบยกเท้าต่อทันที

หวันเหยียนจงเจ้อยิ่งพุด เสียงยิ่งดัง จังหวะการนับกระชั้นขึ้นเรื่อยๆ
เหยาจิ้นลือเหวี่ยงเท้าอย่างรวดเร็วและรุนแรงขึ้นเช่นกัน ทุกครั้งที่เตะ โทสะ
และความอึดอัดที่อยู่ในใจก็เริ่มจางหายไปทีละน้อย

แม้ตลอดเวลาที่ผ่านมา เหยาจิ้นลือจะไม่รักเชื้อเส้าเหวิน แต่ด้วย
ชีวิตต่ำต้อยไร้ทางเลือก นางจึงเอาใจใส่สามที่มีบิดามารดาของตนเป็นผู้เลือกให้
เมื่อบิดามารดาจากโลกนี้ไปแล้ว นางเคยฝากความหวังไว้กับเขา แต่เขาทำนาง

ผิดหวังซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ไม่ว่าจะรักหรือไม่รัก แต่สตรียอมเจ็บปวดเมื่อสามีหักหลัง นอกใจ และเย็นชาใส่ เท่าที่ปะทะครั้งแล้วครั้งเล่า ทำให้เหยาจิ้นเสื่อหวนนึกถึง ทุกเรื่องราวที่เคยเกิดขึ้นในอดีตชาติ คิดถึงบุตรในครรภ์ผู้ไว้วาสนากับนาง ที่ถูกเขี่ยเส้าเหวินเตจจนห่างไป หัวใจของนางว่างเปล่า น้ำตาไหลรินเพราะ ความโศกเศร้าหยุดแล้วหยุดเล่า

ไม่รู้ว่าวันเหยียนจงเจ้อหยุดเปล่งเสียงตั้งแต่เมื่อใด แต่เหยาจิ้นเสื่อ ยังเหวี่ยงเท้าใส่ร่างของเขี่ยเส้าเหวินสุดแรง

เห็นเหยาจิ้นเสื่อหลับตา แต่น้ำตาไหลดังสายฝน แก้มที่เมื่อครู่ยัง แดงก่ำ ยามนี้กลับกลายเป็นซีดขาว น้ำตาที่ไหลอาบแก้มทำให้เห็นความเศร้า ซัดขึ้น ทุกครั้งที่แพขนตาขึ้นหยดน้ำตาสั้นไหวล้วนสื่อถึงความทุกข์ระทมและ โกรธแค้น หวันเหยียนจงเจ้อคล้ายถูกบางอย่างรัดหัวใจแน่นจนหายใจติดขัด ลิ้นหน้าเปลี่ยนเป็นไม่มองอย่างยิงยวด

เขารู้ดีว่าการหมั่นหมายของเหยาจิ้นเสื่อและเขี่ยเส้าเหวินถูกกำหนด ตั้งแต่ยังเยาว์วัย ทั้งเคยได้ยินลูกน้องรายงานว่เหยาจิ้นเสื่อกับเขี่ยเส้าเหวิน เป็นคู่หมั้นเขี่ยม้าไม้ไผ่¹ และเติบโตมาด้วยกัน แต่เมื่อเห็นท่าทางที่เหยาจิ้นเสื่อ มีต่อเขี่ยเส้าเหวิน พลันรู้สึกว่ความสนิทสนมตั้งแต่ยังเยาว์อะไรรื่นไรเหตุผล ลึนดี ชัดเจนว่เหยาจิ้นเสื่อซิงซังรังเกียจเขี่ยเส้าเหวินยิ่ง เขาจึงเบิกบานใจนัก

ทว่าพอเห็นท่าทางของเหยาจิ้นเสื่อในยามนี้เขาเริ่มไม่มั่นใจ เขาสัมผัส ได้ว่เหยาจิ้นเสื่อมีเขี่ยเส้าเหวินอยู่ในใจอย่างชัดเจน และเกรงว่ความรู้สึกนั้น จะไม่ได้ตื่นขึ้น อย่างน้อยก็มากกว่าความรู้สึกที่นางมีให้เขาไม่รู้เท่าไร

คิดได้เช่นนี้ เขาพลันรู้สึกบีบหัวใจ ทั้งอึดอัด เจ็บปวด และทุกข์ตรม ลิ้นหน้าของเขาหมองคล้ำลง อยากใช้มีดปาดคอเขี่ยเส้าเหวินให้จบๆ ไป

โชคดีที่เหยาจิ้นเสื่อเตะไปหลายครั้งจนเริ่มล้า นางหมุนตัวกลับก่อนเดิน ออกมาสองก้าว หูดตัวนั่งยองๆ กับพื้น พุบหน้าลงระหว่างหัวเข่าทั้งสองข้าง เหยาจิ้นเสื่อไม่พูดจา หวันเหยียนจงเจ้อก็ไม่เอ่ยสิ่งใด เขาเพียงยืน เป็นเพื่อนข้างกายนางเงียบๆ

¹ หมายถึง ชายหญิงที่เป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เด็ก เมื่อเติบโตมาก็กลายเป็นคู่รักกัน

เมื่อครู่เหยาจิ้นเสื่อสูญเสียบารควบคุมตนเองไปชั่วขณะ บัดนี้คิดได้ว่า หวันเหียนจงเจอเห็นทุกท่าทางของตนก็อายไม่กล้าสู้หน้าเขา แต่นางรู้สึกเหมือนปลอดภัยไปครึ่งหนึ่งไม่น้อย ได้ระบายความโกรธแค้นตรงๆ สะใจว่าการเล่นเล่ห์เพทุบายเป็นไหนๆ

เหยาจิ้นเสื่อทอดถอนใจอย่างปลงตก เมื่อคิดแล้วก็ไม่แปลกที่มีคนจำนวนมากบนโลกเลือกใช้ความรุนแรงแก้ปัญหา ขณะเดียวกัน เหยาจิ้นเสื่อไม่สามารถสลัดสีหน้าอมทุกข์ในยามนี้ออกไปได้หมด นางยังอึดอัดอยู่นานกระทั่งสายลมพัดคราบน้ำตาบนใบหน้าจนแห้ง นางจึงเงยหน้าพร้อมพวงแก้มแดงก่ำ “ทั้งหมดเป็นเพราะท่านคนเดียว! ข้าบอกท่านแล้วว่าจะไม่ทำ ท่านยุยงข้า”

เหยาจิ้นเสื่อกระดากจึงพูดเช่นนั้นแก้ก้อ ไหนเลยจะคิดว่าเอ๋ยไปแล้วจะทำให้นางอยากโชกศีรษะตนเองให้แตกตายเป็นกว่าเก่า เพราะไม่อาจจะฟังอย่างไร น้ำเสียงนั้นช่างมีแต่ความกระแง้ากระงอด

เหยาจิ้นเสื่อฟังเองยังรู้สึกแปลก นับประสาอะไรกับหวันเหียนจงเจ้อที่ต้องรู้สึกชัดเจนกว่านางแน่ ยามนี้ใบหน้าที่เคยอมทุกข์ของเขากลับเปล่งประกายสดใส

เขายิ้มว่าทั้งตัวนั่งของๆ ลงข้างกายเหยาจิ้นเสื่อ ก้มศีรษะยื่นใบหน้าเข้าใกล้ จ้องนางนิ่งไม่วางตา เห็นใบหน้านางแดงลามไปถึงลำคอก็คลี่ยิ้มสดใส “ใช่ๆ ข้าผิดเอง เป็นเพราะข้าชอขบยุแรงแเจ้า เอาอย่างนี้ เจ้าข้าครั้งหนึ่งข้าจะไม่ทำเจ้าคืน”

เหยาจิ้นเสื่อเห็นหวันเหียนจงเจ้อเคลื่อนไหวมาประชิด เอียงศีรษะเล็กน้อยแล้วจ้องตน แสงตะวันส่องผ่านกิ่งไม้ ตกกระทบใบหน้าหล่อเหลาโดดเด่นของเขา ยิ่งขับให้หยันตาสีฟ้าเจิดจ้าดังปี่² จนเหยาจิ้นเสื่อหัวใจเต้นรัว

เหยาจิ้นเสื่อยกมือผลักศีรษะของหวันเหียนจงเจ้อ และผลักเขาออกไปไกลๆ “ใครอยากตีท่านกัน เจ็บมือเปล่าๆ! ข้าออกมาอยู่ที่นี้ครู่ใหญ่แล้ว สมควรต้องกลับเรือนเสียที” นางพูดจบก็ลุกยืน

หวันเหียนจงเจ้อนั่งของๆ อยู่ เมื่อเหยาจิ้นเสื่อผลักจึงเสียการทรงตัว

² ทัวร์มาสิน หินแร่ชนิดหนึ่งมีหลายสี อาทิ ฟ้า เขียว ดำ ชมพู

เขาเซเล็กน้อยก่อนติดตัวลูกขึ้น จ้องนางตั้งพบเรื่องราวแปลกใหม่ ยิ้มเอ่ย “ตอนนี้นับว่าเจ้าเตชะเนื้อต้องตัวข้าแล้ว ในเมื่อชายหญิงมีอาจใกล้ชิด แล้ว เจ้าจะรับผิดชอบข้าเมื่อใด”

เมื่อครู่เหยาจิ้นเสื่อถูกหัวนเหยียนจงเจ้อจ้องจนอึดอัด นางจะยกมือผลักเขาออกตามสัญญาชตาตญาณ แต่พอได้ยินเขาเอ่ยเช่นนั้น นางถึงรู้สึกว่ไม่เหมาะสม พวงแก้มของนางเห่อร้อนอีกครั้ง ได้แต่โทษตนเองว่เมื่อครู่นางไม่น่ทำร้ายร่างกายเขี่ยเส้าเหวินเลย เมื่อได้เริ่มเปิดด้านมืดในจิตใจ คนเราก็ไม่รู้จักควบคุมตนเองอีกต่อไป

เหยาจิ้นเสื่อไม่รู้ว่ว่ตนสมควรตอบคำถามอย่างไร ทว่หัวนเหยียนจงเจ้อไม่ได้แก้ลังนางอีก เพียงกระตุกมูปากและมองนาง จากนั้นก็หัวเราะเล็กน่อย และขี้เขี่ยเส้าเหวิน “แล้วนี่เจ้าคิดจะจัดการคนผู้น้อยอย่างไร”

เหยาจิ้นเสื่อเหลือบมองเขี่ยเส้าเหวิน ความร้อนบนใบหน้านางเพิ่งลดลง ความคิดแรกที่ผุดขึ้นในสมองของเหยาจิ้นเสื่อคือนำตัวเขี่ยเส้าเหวินไปที่เรือนลั่วอวี๋ คนชั่วซ้าสารเลวอย่างเหยาหลี่เฮ้อ ต้องให้ผลกระทบทั้งหมดตกที่บุตรธิดาสายหลักของเขาถึงจะสาสม ยิ่งกว่านั้น เหยาจิ้นเสื่ออยากข้องเกี่ยวกับเขี่ยเส้าเหวินใจแทบขาด เมื่อคิดภาพยามเหยาจิ้นเสื่อเห็นเขี่ยเส้าเหวินตกลงมาจากฟ้า นางต้องรับเขาไว้อย่างยินดีสุดขีดแน่นอน

ทว่เหยาจิ้นเสื่อลังเลอีกครั้ง บัดนี้มีโอกาสถอนหมั้นแล้ว หากนางตัดสินใจนำตัวเขี่ยเส้าเหวินไปที่เรือนของเหยาจิ้นเสื่อ ต้องเกิดปัญหาที่คาดไม่ถึงตามมาแน่นอน และถ้าตระกูลเหยาต้องข้องเกี่ยวกับจวนอู่อันโหว ย่อมไม่ติดกับนางเช่นกัน

ยามนี้นางยังอยู่ในกำมือของตระกูลเหยา หากล่วงเกินเหยาหลี่เฮ้อเข้าจริง ๆ นางอาจเสียเปรียบได้ ก่อนหน้านั้นนางรับบทผู้ถูกกระทำมาตลอด บัดนี้ถ้าผู้ใดล่วงรู้ว่นางใส่ร้ายพี่สาว ไม่สนใจชื่อเสียงตระกูลเหยา ทำทางของเหล่าผู้อาวุโสในตระกูลที่มีต่อนางอาจเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

นางไม่ยอมให้มีสิ่งใดขัดขวางการถอนหมั้นเด็ดขาด หากส่งเขี่ยเส้าเหวินไปที่เรือนของเหยาจิ้นเสื่อ จะเป็นการลงทุนที่ได้ไม่คุ้มเสีย ยิ่งกว่านั้น ทั้งเขี่ยเส้าเหวินและเหยาจิ้นเสื่อต้องโทษแค้นนางแน่ ถ้าจับคู่พวกเขา รังแต่จะทำให้พวกเขาร่วมมือกันจัดการนาง นี่ไม่ใช่สิ่งที่นางปรารถนา

เหยาจิ้นเสื่อคิดได้เช่นนี้ก็เลิกคิ้ว “อาการบาดเจ็บของเขาเป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ”

หวันเหียนจงเจอได้ยีนก็มองเหยาจิ้นเสื่ออย่างสงสัยซ้ำๆ เห็นสีหน้านางไม่เหมือนกำลังเป็นห่วงเสียแล้วเหวินจิงเอ๋ย “เกรงว่ากระดูกบ่ากับกระดูกซี่โครงน่าจะหักไปแล้ว คงต้องนอนรักษาตัวอย่างต่ำสามถึงห้าเดือน” ทว่าเขาไม่เอ่ยถึงบาดแผลที่ตนเตะอีกฝ่ายซ้ำๆ ที่น่าจะทำให้เขี่ยเส้าเหวินบาดเจ็บภายในเพิ่มอีกหลายจุด

เหยาจิ้นเสื่อได้ยีนดังนั้น แวดตาพลันทอประกาย หากเขี่ยเส้าเหวินถูกห้ามออกจากจวนตระกูลเหยาในสภาพนี้ เหยาหฺลี่เสื่อต้องรับผิดชอบ จวนอุ้ยอันไหวยอมต้องโกรธแค้น มีหรือจะให้นางแต่งเข้าไปเป็นสะใภ้อีก อีกอย่างเขี่ยเส้าเหวินได้รับบาดเจ็บสาหัส เวลานี้มีอาจกลับเมืองหลวง คงต้องพำนักอยู่ที่เสียงโจวต่อพักใหญ่ หากนางเดินทางไปเมืองหลวงก่อน กว่าเขี่ยเส้าเหวินจะกลับเมืองหลวง การหมั้นหมายนี้อาจถูกยกเลิกแล้วก็เป็นได้

คิดได้ดังนั้น เหยาจิ้นเสื่อยิ่งมั่นใจเรื่องการถอนหมั้นเพิ่มขึ้นสองส่วน นางแย้มยิ้มพรางหันไปย่อกายคารวะหวันเหียนจงเจ้อ “ท่านอ๋องพวงครักซ์ติดตามมาด้วยหรือไม่เจ้าคะ ข้าชอยอมตัวพวกเขาสักหน่อยได้หรือไม่”

หวันเหียนจงเจ้อได้ยีนเช่นนั้นพลันปรบมือส่งสัญญาณ เพียงพริบตา ก็มีคนสองคนกระโจนมาจากอีกด้านของกำแพงฝั่งบูรพา

แม้คาดเดาไว้แล้วว่าหวันเหียนจงเจ้อนำองครักษ์ติดตามมาด้วย แต่คิดไม่ถึงว่าเหล่าองครักษ์จะอยู่ห่างไปเพียงไม่กี่ก้าว นางคิดถึงการทำของตนเองเมื่อครู่ องครักษ์สองคนนี้ต้องได้ยีนเหตุการณ์ทั้งหมดแล้วแน่นอน ทันใดนั้นแก้มทั้งสองข้างของเหยาจิ้นเสื่อก็แดงอีกครั้ง นางถลึงตาจ้องหวันเหียนจงเจ้อผาดหนึ่ง เขาเพียงกระตุกยิ้มมุมปาก เหยาจิ้นเสื่อหงุดหงิดหันหน้าหนีทันที

องครักษ์ทั้งสองก้าวขึ้นหน้าคารวะ เหยาจิ้นเสื่อจึงยกมือตอบ “รบกวนพี่ชายทั้งสองหาเสื่อผ้าของปาวตระกูลเหยามาเปลี่ยนก่อนได้หรือไม่”

หวันเหียนจงเจ้อได้ยีนก็เข้าใจทันทีว่าเหยาจิ้นเสื่อคิดอะไรอยู่ เขาแย้มริมฝีปากพลาถโบกมือเป็นสัญญาณให้องครักษ์ทั้งสองทำตามคำสั่ง

จากนั้นเหยาจิ้นเสื่อจึงหันกลับมามองหวันเหียนจงเจ้อ แล้วถาม

“ท่านบอกว่าจะออกจากเจียงโจวแล้วไม่ใช่หรือเจ้าคะ ไยจึงกลับมาเล่า”

หวันเหยียนจงเจ้อเห็นดวงตาสุกใสของเหยาจิ้นเสื่อที่มองตน สายตาของนางเจ้อความสงสัยจนเขาประหม่าเล็กน้อย กระแอมแล้วเอ่ย “เดิมข้าเดินทางถึงจิงโจวแล้ว แต่มีธุระบางอย่างจึงย้อนกลับมา ข้าพบเบาะแสเรื่องที่เกิดขึ้นวันก่อนพอสมควร ที่กลับมาวันนี้เพราะต้องการแจ้งให้เจ้าทราบ”

หวันเหยียนจงเจ้อต้องกลับมาแจ้งความคืบหน้าด้วยตนเองเชี่ยวชาญหรือเหยาจิ้นเสื่อรู้อยู่แก่ใจ ทว่านางไม่พูดมาก เพียงถามเรื่องวันก่อนที่ตนถูกลอบปองร้ายบนภูเขา หวันเหยียนจงเจ้อตอบ “ลูกเมียของไป่โก้วเอ๋อร์ถูกทิ้งเป็นศพอยู่ที่วัดร้างแถบชานเมือง ตอนพบพวกเขาก็เหลือแค่ร่างไร้ลมหายใจ บัดนี้ข้าส่งคนให้เร่งสืบหาความจริงต่อแล้ว ส่วนเรื่องที่กรมสรรพาวุธ ได้ความว่าหลายวันที่ผ่านมามีผู้ที่เกี่ยวข้องกับจวนตระกูลเหยาเข้าออกที่นั่นจริง ผู้้นั้นนามว่าเจียงเจิง ทำงานเป็นเสมียนประจำศาลาว่าการเมืองเจียงโจว เจ้ารู้จักคนผู้นี้หรือไม่”

เมื่อเหยาจิ้นเสื่อได้ยินว่าภรรยาและบุตรของไป่โก้วเอ๋อร์ถูกสังหารแล้ว ความขลาดกลัวพลันผุดขึ้นในใจอย่างมีอาจเลียง แกวตาทองนางวูบไหว ครู่หนึ่งจึงตอบ “สกุลเจียงหรือ อาจเป็นญาติของสุหยินรอง”

เหยาหฺลี่จื้อนายท่านรองของจวนตระกูลเหยาเป็นบุตรอนุ แต่งสตรีตระกูลเจียงเป็นภรรยา มารดาของนายท่านรองเป็นสาวใช้ที่ติดตามสุหยินผู้เฒ่าเหยามาจากบ้านเดิม ดังนั้นนายท่านรองจึงมีตัวตนอยู่ข้างยามอยู่ต่อหน้าสุหยินผู้เฒ่า แม้เจียงชื่อภรรยาของเขาจะไม่ใช่บุตรจากตระกูลบุญหนักศักดิ์ใหญ่ แต่บ้านเดิมเป็นครอบครัวค้าขายมีฐานะดี

เมื่อได้ฟังคำพูดของหวันเหยียนจงเจ้อ เหยาจิ้นเสื่อปลันคิดถึงเหตุการณ์ในร้านขายยาเส้นจี้ ในม้วนกระดาษที่หวันเหยียนจงเจ้อส่งมาครวก่อนเขียนไว้ว่า เจ้าของร้านขายยาเส้นจี้เป็นญาติห่าง ๆ ของสุหยินรอง

เดิมเหยาจิ้นเสื่อเคยสงสัยนายท่านสาม บัดนี้สืบจนรู้ว่าเกี่ยวข้องกับบ้านรอง หัวใจของนางหนักอึ้งอย่างเลี่ยงไม่ได้ ในความทรงจำของเหยาจิ้นเสื่อเจียงชื่อสุหยินรองแห่งจวนตระกูลเหยากับชื่อชื่อไม่สนิทกัน อีกทั้งนายท่านรองนิสัยค่อนข้างซื่อตรง จนออกจะทิ่มที่อด้วยซ้ำ ด้วยเขาเป็นคนฉลาดไร้พิษสงสุหยินผู้เฒ่าจึงเอาใจใส่ดูแลบุตรอนุคนนี้ หรือจะบอกว่าเป็นความจริงแล้ว

นายท่านรองเป็นจิ้งจอกห่มหนังแกะ³อย่างนั้นหรือ

เหยาจิ้นเสื่อคิดเท่าไรก็คิดไม่ตก จึงปล่อยเรื่องนี้ไว้ก่อน

พอนึกได้ว่าเวลาล่วงเลยมานาน บัดนี้น่าจะมีคนตามหาเขี่ยเส้าเหวินแล้ว ทั้งหวั่นเหียนจงเจ๋อก็ชี้แจงจุดประสงค์การมาเยือนชัดเจนเรียบร้อย เหยาจิ้นเสื่อจึงเอ่ย “ข้าต้องกลับเรือนก่อน”

ใบหน้าของหวั่นเหียนจงเจ๋อฉายแววอารมณ์และน้อยใจ คล้ายภรรยาตัวน้อยที่กระแง้ากระงอด เห็นเหยาจิ้นเสื่อหลุดซ่า เขาฉุนก็ถลึงตามองเหยาจิ้นเสื่ออย่างไม่สบอารมณ์ สีหน้ามดร้ายราวปีศาจ เอ่ยเสียงขุ่นเคือง “เจ้าช่างเป็นคนใจจิตใจดำ!”

เหยาจิ้นเสื่อฉีกยิ้มกว้างออกมาจริงๆ

เห็นแก่ที่หวั่นเหียนจงเจ๋อพยายามสารพัดวิธีเพื่อให้ตนได้ระบายความโกรธแค้น เหยาจิ้นเสื่อจึงมีอาจเอ่ยวาจาเย็นชาตัดเยื่อใย นางเหลือบมองแผ่นอกของหวั่นเหียนจงเจ๋อ “บาดแผลของท่านสมานกันดีแล้วใช่หรือไม่ว่”

ดวงตาของหวั่นเหียนจงเจ๋อทอประกาย เขาเลิกคิ้วพลางเอ่ย “ที่แรกดีขึ้นมากแล้ว แต่เพราะช่วยชีวิตเจ้าครั้งนั้น แผลจึงปริ ข้าเจ้ายังถึบข้าเพราะเข้าใจผิดอีก เพิ่งผ่านไปไม่กี่วัน จะดีขึ้นได้อย่างไร นี่ยังเจ็บอยู่เลย!”

ได้ยินดังนั้น เหยาจิ้นเสื่อปล้นหน้าแดงเล็กน้อย

หวั่นเหียนจงเจ๋อกวาดตาพิจารณาางตั้งแต่หัวจรดเท้าถึงสองหน “เด็กสาวอย่างเจ้า รูปลักษณ์ภายนอกไม่สอดคล้องกับนิสัยยั้งนัก ดูเผินๆ เหมือนกุลสตรีมีความรู้ สุขุมเรียบร้อย แต่แท้จริงทั้งมธุละลูทั้งดูร้าย เทียบกับที่เจ้าทารุณเจ้าโง่ตระกูลเซี่ยผู้นี้ นับว่าเจ้าอ่อนโยนต่อข้ามากแล้ว ข้าไม่ถึงสาหาความก็ได้”

เหยาจิ้นเสื่อฟังเขาพยายามพูดถึงเรื่องที่ทำให้นางขัดเคือง ทั้งยังบอกว่านางอ่อนโยนต่อเขามาก แก้มทั้งสองของนางร้อนฉ่ำอย่างควบคุมไม่ได้ นางเลิกคิ้วคูงาม “เสียดายวันนั้นมีท่านคนเดียวที่ได้เห็นความครึกครื้นนี้ หากทำให้เขี่ยเส้าเหวินอับอายและชายหน้าเช่นนี้ต่อหน้าธารกำนัลได้ ถึงจะเรียกว่า

³ หมายถึง บางคนหรือบางสิ่งที่เป็นภัย แต่เสแสร้งหรือแฝงมาในคราบของคนดีหรือสิ่งที่ไม่เป็นภัย

สาแก่ใจ”

หัวหน้าเหยียนจงเจ้อเบิกตามองเหยาจิ้นแล้วแหวหนึ่งก่อนหัวเราะเสียงดัง เหยาจิ้นลือเห็นเขาเล็กยั่วเฝ้าตนแล้วจึงเอ่ยย้า “ข้าต้องไปจริง ๆ แล้ว” เขาจำความเยือกเย็นดั่งน้ำแข็งที่เหยาจิ้นลือปฏิบัติต่อเขาได้ไม่สืมท่าทางของนางที่มีต่อเขาในยามนี้เริ่มเปลี่ยนแปลงบ้างแล้ว ทำให้เขายังไม่ยอมกลาจากนาง ทว่าเขารู้ดีว่าการคุยกับนางที่นั่นนั้นไม่เหมาะสม แม้อาลัยอาวรณ์มากเพียงใดก็ได้เพียงปล่อยให้เหยาจิ้นลือกลับเรือน

ชั่วเวลาจิบชาหนึ่งถ้วยต่อมา เชี้ยเส้าเหวินถูกผู้คุ้มกันรูปร่างกำยำของจวนตระกูลเหยาสองคนห้ามไปทิ้งไว้ที่ห้องเฝ้ายามที่ประตูใหญ่

บัดนี้พวกบ่าวที่ติดตามเชี้ยเส้าเหวินมาจวนตระกูลเหยาด้วยกำลังดีมีสุราสังสรรค์อยู่ในห้อง โดยมีพ่อบ้านจวนตระกูลเหยารับรองอยู่ไม่ห่างเมื่อสุราใกล้หมด พวกเขาเห็นบุรุษไร้อิฐักโยนเข้ามานอกกองกับพื้น หลังจากนั้นก็ได้ยินเสียงผู้คุ้มกันสองคนเอ่ย “นายท่านบอกว่าจวนอ้วนโหว่มเหงคนจวนตระกูลเหยาเกินไป จวนตระกูลเหยาไม่บังอาจรับคำขอโทษของชื่อจื่อ ฉิญพวกท่านกลับไปเสียเถิด” ลิ่นเสียงรายงาน ผู้คุ้มกันทั้งสองก็หมุนกายเดินออกไป

หลังจากนั้นบรรดาบ่าวของจวนอ้วนโหว่ถึงเห็นชัดว่าผู้ที่นอนไม่ได้สติคือชื่อจื่อของตน พอเห็นบาดแผลบนร่างกายของเชี้ยเส้าเหวินชัด ๆ พวกเขาต่างเตือดดาลยิ่ง แกวงแขนทำลายข้าวของภายในห้องเฝ้ายามจนพังและทะตะโกนด่าทอพลางห้ามเชี้ยเส้าเหวินออกจากจวน

หัวหน้าพ่อบ้านตระกูลเหยารู้สึกว่าเหตุการณ์นี้ไม่ชอบมาพากล ทว่าไม่ว่าเขาพยายามตามหาผู้คุ้มกันสองคนที่ห้ามเชี้ยเส้าเหวินเข้ามาเท่าใดก็หาไม่เจอ กระทั่งคนของจวนอ้วนโหว่อาละวาดฟังประตูออกไปพร้อมด่าทอสาตเสียเทเสีย ทั้งยังลั่นวาจาว่าจะแก้แค้นแทนชื่อจื่อให้จงได้ ตอนนั้นเองหัวหน้าพ่อบ้านตระกูลเหยาถึงรู้ตัวว่าเป็นเรื่องใหญ่แล้วจริง ๆ จึงรีบวิ่งไปหาเหยาหลี่เฮ้อ

ขณะเดียวกันนั้น เหยาหลี่เฮ้อพักผ่อนจิบชาอยู่ที่เรือนของอนุเหลียนเมื่อฟังรายงานจากหัวหน้าพ่อบ้าน เขายังไม่เข้าใจ ตามที่เขาคิด ยามนี้

เขี่ยเส้นเหวินควรกำลังพลอดรักกับเหยาจินเสื่ออยู่ในห้องหนังสือถึงจะถูก

เหยาหลี่เฮ่อเร่งเดินกลับห้องหนังสือ แต่ไม่เห็นผู้ใดอยู่ในนั้นสักคน เขาถึงซื้อคำพูดของหัวหน้าพ่อบ้าน เหยาหลี่เฮ่อสั่งหัวหน้าพ่อบ้านตระกูลเหยาให้ตามหาตัวผู้คุ้มกันสองคนนั้น ส่วนเขารับตรงไปเรือนอี่เสียน

ครั้นเหยาหลี่เฮ่อมาถึงเรือนอี่เสียน เหยาจินเสื่อผลัดเสื้อผ้าเป็นชุดป้ายข้างสีแดงปักลายดอกชิงแล้ว บัดนี้นั่งละเลียดกินรังนกตุ๋นอยู่

หวังหม่วมัวเชิญเหยาหลี่เฮ่อเข้ามาในโถงรับรอง แต่เหยาจินเสื่อไม่รีบร้อน กินรังนกตุ๋นเสร็จถึงเอื้องกรายไปหาเขา

พอเห็นเหยาหลี่เฮ่อกระวนกระวายนั่งไม่ติด เดินวนไปวนมากกลางห้องโถงทั้งสี่หน้าเป็นกังวล เหยาจินเสื่อนึกสมเพชในใจ นางหลุบตา เข้าไปคารวะเหยาหลี่เฮ่อ แล้วถามเสียงประหลาดใจ “ท่านอาใหญ่มาที่นี่ ไม่ทราบมีเรื่องใดหรือเจ้าคะ”

เหยาหลี่เฮ่อเห็นเหยาจินเสื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อย ชัดเจนว่านางกลับมาลักพาทิ้งแล้ว เขามวดคิ้วจ้องเหยาจินเสื่อด้วยสายตาคมกริบ “อ่า ลังให้เจ้ารับรองชื่อจื่อที่ห้องหนังสือ แล้วเจ้ารับรองประสาอะไร เหตุใดชื่อจื่อจึงถูกทำร้ายจนหน้าตาบาดเจ็บจนต้องหามร่างออกจากจวนไปเช่นนั้น”

เหยาจินเสื่อมีสีหน้าประหลาดใจยิ่ง ถามทันควัน “ชื่อจื่อถูกทำร้ายหรือเจ้าคะ เป็นไปได้อย่างไรกัน” เหยาจินเสื่อมองเหยาหลี่เฮ่อ น้ำตาลอวบเบาเพราะน้อยเนื้อต่ำใจ “ท่านอาใหญ่ถามข้าเช่นนี้ช่างไร้เหตุผลสิ้นดี เดิมทีชื่อจื่อมาเยี่ยมเยียนนั้นไม่ควรให้ข้าเป็นผู้รับรอง อาจเพราะท่านอาใหญ่งานยุ่ง จึงหลงลืมจนบ แต่หลานมิกล้าประพฤติดัวผิดจนบเช่นนั้น ดังนั้นตอนท่านอาใหญ่ออกไป ข้าจึงกล่าวลาชื่อจื่อทันที ชื่อจื่อเป็นบุรุษที่ยึดมั่นในจารีต จึงอนุญาตให้ข้ากลับเรือน ข้ากลับถึงเรือนเกือบครึ่งชั่วยามแล้ว ไม่ทราบเรื่องที่ท่านอาใหญ่กำลังพูดจริง ๆ เจ้าคะ”

เหยาจินเสื่อน้ำตาร่วงเฝะ กล่าวต่อ “เกิดเรื่องกับชื่อจื่อในจวนตระกูลเหยา แต่ท่านอาใหญ่ตำหนิข้า หรือท่านอาใหญ่สงสัยว่าข้าทำร้ายชื่อจื่อเจ้าคะ ต่อให้ชื่อจื่อร่างกายอ่อนแอ แต่เด็กสาวที่ไม่มีกำลังแม่แต่จะจับไปสักตัวเช่นข้า จะเอาชนะเขาได้อย่างไร ยังไม่ต้องเอ่ยถึงที่ชื่อจื่อเคยฝึกฝนวิทยายุทธ์เลย”

เหยาหลี่เฮ้อเห็นว่าไม่น่าซักถามสิ่งใดจากเหยาจิ้นเสื่อได้ เขามโหฬารไว้
“อาเพียงถามเจ้าเล็กน้อย หากเจ้าไม่รู้ก็ช่างเถิด โยต้องร้องห่มร้องไห้ด้วย
ในเมื่อเจ้าไม่รู้ อากก็ไม่ถามแล้ว อาไปก่อน เจ้าพักผ่อนเถิด” เหยาหลี่เฮ้อ
พูดจบก็รีบออกไปทันที

เหยาจิ้นเสื่อมองเหยาหลี่เฮ้อจากไปด้วยสายตาเย็นชา แค้นเสียงหัวเราะ
ดูแคลน แล้วกลับเข้าห้องชั้นใน

ณ เรือนลั่วอวี

เมื่อเหยาจิ้นอวีรู้ว่าเซี่ยเส้าเหวินมาเยือนจวนก็คุมอารมณ์ตนเองแทบ
ไม่ไหว แต่นางเสียเปรียบอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่วันคล้ายวันเกิดของซูหยินผู้เฒ่า
บัดนี้ถูกกักบริเวณ ซ้ำร้ายมารดายังถูกส่งไปอยู่เรือนชานเมือง ต่อให้นางคิดถึง
เซี่ยเส้าเหวินมากเพียงใดก็มีอาจทำตามอำเภอใจ

นางทนหงุดหงิดอยู่ภายในห้อง แต่เมื่อได้ข่าวว่าเซี่ยเส้าเหวินถูกทำร้าย
จนต้องหามร่างออกจากจวนก็กระวนกระวายใจตั้งไฟเผาเผา นางสาวเท้า
จะพุ่งไปข้างนอก

เฮ้อหม่วมั่วรีบขวางนางไว้ เอ่ยเสียงกระวนกระวาย “คุณหนูใหญ่
ผู้แสนดีของบ่าว บัดนี้ชื่อจื่อถูกห้ามออกจากจวนไปแล้ว ถึงคุณหนูใหญ่
จะตามเขาไปก็ไม่มีประโยชน์เจ้าค่ะ!”

เหยาจิ้นอวีซังก นางกระต๊อบเท้ารำให้และหันกลับไปฟุบตัวลงบนเตียง
นางร้องไห้ครู่หนึ่งถึงเผลอหน้าเอ่ย “ข้าไม่เป็นอะไรแล้ว พวกเจ้าออกไป
ให้หมด ข้าอยากอยู่ลำพังเงียบๆ”

เห็นเหยาจิ้นอวีสงบสติอารมณ์ได้แล้ว เฮ้อหม่วมั่วจึงพาเมียหวงและ
สาวใช้คนอื่นออกจากห้อง

ทันใดนั้นเหยาจิ้นอวีก็เบิกตาโพล่ง กำหมัดแน่น นางนึกถึงคำที่มารดา
กล่าวไว้ก่อนออกจากจวนว่า แผนการแต่งงานเพื่อเกี่ยวข้องกับจวนอู้อันโหว
นั้นมิอาจเป็นไปได้แล้ว นางพลันอึดอัดและเจ็บใจ เศร้าโศกจนเกือบหยุด
หายใจ ยิ่งคิดถึงสภาพเรียบร้อย รูปโฉมอันหล่อเหลาโดดเด่น และ
อากบักิริยาที่แลดูสูงส่งสง่างามของเซี่ยเส้าเหวิน นัยน์ตาของเหยาจิ้นอวีแดงก่ำ

นางจะยอมแพ้เช่นนี้ไม่ได้เด็ดขาด! นางผูกใจรักเซี่ยเส้าเหวินแล้ว หาก

ต้องแต่งงานกับชายอื่น นางจะอดทนตรอมใจเช่นนั้นได้อย่างไร ไม่มีทาง!
หากมัวแต่นั่งงอมืองอเท้า จนเหยาจิ้นเลื้อยถอนหมั้นกับเขาลำเจ็วจริงๆ และ
เขี่ยเส้าเหวินกลับเมืองหลวง...อนาคตแม่เพียงพบหน้ากันสักคราก็ยากแล้ว
มิใช่หรือ

เหยาจิ้นอวีที่หัวใจสลายดีดตัวลุกขึ้นทันที นางเดินวนไปเวียนมา
อยู่ในห้อง นัยน์ตาฉายแววแฉะแฉะเด็ดเดี่ยวยิ่งกว่าเดิม ปล่อยให้มันเป็นแบบนี้
ไม่ได้ ต้องคิดหาหนทาง มันต้องมีสักวิธี! อย่างไรก็ตาม เวลานี้ต้องหาทาง
ให้พันโทะงักกับบริเวณก่อน แต่เธอห่มมัวและสาวใช้คนอื่นสลับเปลี่ยนกันมา
เฝ้านาง ไม่ว่านางคิดจะทำอะไรก็ลงมือไม่ได้เลย...

เหยาจิ้นอวีคิดเช่นนี้ก็ส่งเสียงตะโกนออกไปด้านนอก “เธอห่มมัว
เข้ามาเดี๋ยวนี้!”

กระทั่งเธอห่มมัวเข้ามาในห้อง เหยาจิ้นอวีนั่งคอยอยู่ข้างโต๊ะแปดเขียน
แล้ว บนโต๊ะมีกล่องไม้แดงใบหนึ่งวางอยู่ นางลูบไล้ลายบนกล่องไม้ สีหน้า
ร้อนใจเล็กน้อย ก่อนเอ่ยกับเธอห่มมัว “เชิญห่มมัวนั่งลงก่อน”

เธอห่มมัวเห็นเหยาจิ้นอวีดูสุขุมเช่นนี้ หัวใจบีบรัดแน่น
เธอห่มมัวยกตั้งเตี้ยตัวหนึ่งเข้ามาแล้วนั่งลง เหยาจิ้นอวีเริ่มเอ่ย
“ห่มมัว ตอนนี้ท่านแม่ไม่อยู่ที่จวนแล้ว หน้าซำซำยังถูกกักบริเวณ ห่มมัว
รู้ดีว่าพวกบ่าวที่ยกยอผู้สูงส่งเหยียบย่ำผู้อ่อนแอเริ่มกำแหงและข่มเหงซำ แม่
ซำส่งจดหมายแจ้งพี่ชายใหญ่แล้ว แต่ก็เกินขอบเขตอำนาจของเขา พี่ชายรอง
หัวอ่อน พี่สะใภ้รองก็คาดหวังอะไรไม่ได้ หากซำยังไม่รับหาทางปลดโทษ
กักบริเวณ คิดอุบายช่วยท่านแม่บ้าง สถานการณ์จะแย่แยกว่าเดิม ไม่รู้ว่า
เมื่อใดท่านแม่ถึงจะได้กลับจวน”

เธอห่มมัวได้ยินวาจาตั้งผู้รู้ความจากปากเหยาจิ้นอวีแล้ว น้ำตา
ก็เอ่อคลออย่างมิอาจกลั้น เธอห่มมัวรีบซับน้ำตา ก่อนกล่าว “คุณหนูใหญ่
พูดถูกเจ้าคะ ในที่สุดคุณหนูใหญ่ก็เติบโต ทั้งยังกตัญญูต่อฮูหยินใหญ่
ถึงเพียงนี้ หากฮูหยินใหญ่ได้ยื่นคำพูดของคุณหนูใหญ่ ไม่รู้ว่าจะตื่นตัน
เพียงใด”

เหยาจิ้นอวีแยมยิ้ม นางทอดถอนใจแล้วเอ่ยต่อ “อดีตซำเคยเป็นเด็ก
ไม่รู้จักความ ทำให้ท่านแม่และห่มมัวต้องคอยเป็นห่วงและทุกข์ใจเสมอ บัดนี้

ท่านแม่ต้องรับโทษอยู่นอกเรือน ข้าสมควรเติบโตเป็นผู้ใหญ่เสียที

“ข้าลองคิดแล้ว ท่านแม่จะกลับจวนได้ต้องพึ่งพาท่านย่า ขอเพียงท่านย่าหายโกรธและเอ่ยปากให้รับท่านแม่กลับมา ท่านพ่อยอมเห็นแก่พวกพี่ชายและไม่คัดค้านแน่นอน หากท่านย่ารักและเอ็นดูข้า เพียงข้าพูดจาโน้มน้าวขอความเมตตาจากท่านย่าเรื่อย ๆ วันหน้าเรื่องการกลับจวนของท่านแม่จะดำเนินไปได้อย่างราบรื่น แต่ตอนนี้ท่านย่าหลงเชื่อคำให้ร้าย ซึ่งขังรังเกียจข้า ต่อให้ข้าพยายามแสดงความเคารพนอบน้อมต่อท่านย่าเพียงใดก็ไร้ประโยชน์ หม่อมมัว เรื่องนี้พวกเราต้องปรึกษากันให้ดี!”

เฮ่อหม่อมมัวพยักหน้ารับคำ “คุณหนูอย่าร้อนใจเลยเจ้าคะ ท่านเป็นหลานสาวสายหลักของซูหยินผู้เฒ่า ซูหยินผู้เฒ่าไม่กักบริเวณคุณหนูใหญ่ตลอดไปหรอกเจ้าคะ”

เหยาจิ้นอวี้อัจฉริยะได้อย่างไร หากเป็นอย่างที่หม่อมมัวกล่าว อาจต้องใช้เวลาน้อยสองสามเดือนกว่าท่านย่าจะคิดถึงนาง ถึงยามนั้นเชื้อเส้าเหวินคงกลับเมืองหลวงไปนานแล้ว นางพันโทษกักบริเวณจะมีประโยชน์อันใด

เหยาจิ้นอวี้อีกกลับแสดงสีหน้าประหลาดคล้อยตาม นางพยักหน้า “ถึงจะพูดเช่นนั้น แต่ยามนี้ท่านแม่ไม่อยู่ที่จวน ท่านอาสะไถ้ก็ได้เซ็ดหน้าซูดตา หากนางกล่าวหาข้าต่อหน้าท่านย่าเล่า ข้าคิดว่าควรมีใครพูดถึงความดีของข้าและท่านแม่ต่อหน้าท่านย่าจึงจะดี”

เฮ่อหม่อมมัวเองรู้สึกเหยาจิ้นอวี้อุดมดีเหตุผลยิ่งนักจึงพยักหน้า “คุณหนูใหญ่วิเคราะห้รอบคอบยิ่งนักเจ้าคะ”

เหยาจิ้นอวี้อตอบ “คนที่คุยกับท่านย่าได้ มีเพียงพวกสาวใช้คนสนิทของท่านย่าและหลิวหม่อมมัว หลิวหม่อมมัวเป็นคนที่ท่านย่าเชื่อใจมากที่สุด หากนางพูดถึงข้าในทางที่ดีบ้าง เพียงหนึ่งประโยคก็มีน้ำหนักเหนือคำพูดมากมายของผู้อื่นแล้ว”

เฮ่อหม่อมมัวขมวดคิ้วขึ้นพลางว่า “หลิวหม่อมมัวภักดีต่อซูหยินผู้เฒ่าเพียงคนเดียว เกรงว่าสิ่งของเงินทองมีอาจซื้อใจนางได้” กล่าวจบก็เหลือบมองกล้องไม้แดงบนโต๊ะแวบหนึ่ง

ทว่าเหยาจิ้นอวี้อึม “หลิวหม่อมมัวเป็นคนมีความสามารถที่รับใช้ข้างกาย

ท่านย่า ของชั้นดีชิ้นใดบ้างที่ไม่เคยเห็น นางยิ้มไม่แยแสเครื่องประดับเหล่านี้ของข้า”

“ถ้าเช่นนั้นคุณหนูใหญ่มีแผนการเช่นไรหรือเจ้าคะ”

“หลิวหมัวหมัวเป็นม่ายมานาน ชีวิตนี้นางมีบุตรชายเพียงคนเดียวคือผู้เซิง และเป็นผู้ที่นางห่วงใยมากที่สุด บัดนี้ผู้เซิงอายุยี่สิบห้าปีแล้วแต่ยังไม่ได้แต่งงาน เมื่อปีกลายเขาเจอเมียหวงที่สวนบุปผาและตกหลุมรักจนอยากลู่ขอเมียหวงไปเป็นภรรยา หมัวหมัวน่าจะทราบเรื่องนี้...”

ทั้งสาวใช้ใหญ่และสาวใช้ชั้นรองของเหยาจิ้นอวีล้วนเป็นทาสเกิดในเรือนที่ผู้ซื้อบรรจงเลือกสรร โดยเฉพาะเมียหวงและเมียหวงนั้น ผู้ซื้อคัดเลือกโดยอิงอายุของเหยาจิ้นอวีเพื่อให้เป็นสาวใช้ติดตามยามเหยาจิ้นอวีออกเรือน แม้รูปโฉมของสาวใช้ทั้งสองมีอาจเทียบเหยาจิ้นอวี แต่มีเสน่ห์เพียงพร้อม ทั้งยังซื่อสัตย์ภักดี คนในครอบครัวของพวกนางล้วนอยู่ใต้อำนาจของผู้ซื้อ เห็นได้ชัดว่าผู้ซื้อใส่ใจมากเพียงใด

ทว่าผู้เซิงนั้นไร้วิชาสา เกิดมาเป็นคนสติไม่สมประกอบ เขาหลงรักเมียหวง ทว่าผู้ซื้อไหนเลยจะยอมยกสาวใช้ที่ตนอุทิศสำหรับบรมลี้ภัยดูให้เขาได้ง่ายๆ ยามนั้นผู้ซื้อสามารถเรียกลมเรียกฝนในจวนได้ ไม่จำเป็นต้องเอาใจหลิวหมัวหมัว พอหลิวหมัวหมัวบอกฮูหยินผู้เฒ่าว่าต้องการลู่ขอเมียหวงเป็นลูกสะใภ้ ฮูหยินผู้เฒ่าเอ่ยกับผู้ซื้อแล้ว ทว่าผู้ซื้อปฏิเสธ

ตอนเหยาจิ้นอวีได้ยินเรื่องนี้ ยังเคยตำผู้เซิงที่เป็นคางคกแต่หวังอยากกินเนื้อหงส์ ด้วยเหตุผลนี้เอง เมียหวงซาบซึ้งมากถึงขั้นโขกศีรษะคารวะนาง แต่บัดนี้ผ่านไปเพียงหนึ่งปี สถานการณ์พลิกผันไปอย่างสิ้นเชิง เหยาจิ้นอวีจำต้องสละเมียหวงเพื่อซื้อใจหลิวหมัวหมัว

เฮ้อหมัวหมัวได้ยินเช่นนั้นก็อุทาน “คุณหนูใหญ่ เมียหวงติดตามท่านมาหลายปี หากยกนางให้ผู้เซิงจริง นางจะไม่เสียใจหรือเจ้าคะ คุณหนูคอยอีกนิดดีกว่าหรือไม่”

“คอยหรือ หมัวหมัว บัดนี้คอของพวกเราล้วนอยู่ใต้คมมีด รอเพียงผู้อื่นบ้านคอก! หากหลิวหมัวหมัวเคียดแค้น แล้วร่วมมือกับท่านอาสาใภ้สี่ข่มเหงซ้ำเติมพวกเรา ข้ามิต้องลืมนึกความคิดที่จะออกจากเรือนนี้เลยหรือ หมัวหมัว ท่านแม่เพ็งแห่งบุตร เรือนชานเมืองเร้นแค้นเพียงใด เกรงว่าพวกบ่าวที่เรือน

ซานเมื่องไม่รู้เรื่องรู๊ราว คิดว่าท่านแม่หมดอำนาจในจวนแล้ว มีหรือจะไม่รังแกท่านแม่ให้ถึงตาย หมัวมัวทเห็นท่านแม่ต้องทรมานอยู่ที่นั่นได้หรือ”

เหยาจิ้นอวี่เห็นเฮ้อหมัวมัวสะเทือนใจ นางร้องไห้กล่าว “เมี่ยวหงติดตามรับใช้ข้ามาหลายปี ข้าจะใจดำเช่นนั้นได้อย่างไร แต่ยามนี้...ข้าไม่มีหนทางอื่น หลายปีที่ผ่านมาข้าไม่เคยเอาเปรียบนางสักครั้ง นางสมควรตอบแทนบุญคุณข้าบ้าง ยิ่งกว่านั้น แม่ผู้เชิงสติไม่สมประกอบ แต่ได้ยिनว่ารูปโฉมของเขาล้อเหล่า หลิวหมัวมัวมีหน้ามีตา มีกินมีใช้ หากเมี่ยวหงได้แต่งงานกับผู้เชิงจะได้เป็นสะใภ้ที่มีอำนาจจัดการครอบครัว ย่อมไม่ถือเป็นการเอาเปรียบนาง”

เฮ้อหมัวมัวเริ่มคล้อยตาม

ทันทีที่เฮ้อหมัวมัวเพิ่งพยักหน้ารับคำ พลันมีเงาร่างหนึ่งพุ่งเข้ามา คนผู้นั้นคือเมี่ยวหง นางคุกเข่า ร้องไห้พลงโขกศีรษะกับพื้น “คุณหนูใหญ่โปรดอวยากบ่าวให้ผู้อื่นเลยเจ้าคะ บ่าว...บ่าวไม่อวยากแต่งงาน!”

เหยาจิ้นอวี่เห็นเมี่ยวหงจำให้ตั้งดอกสลีต้องพิรุณ ยิ่งเห็นนางยิ่งหงุดหงิด

เดิมเหยาจิ้นอวี่ไม่ชอบใจการจัดเตรียมผู้ติดตามยามแต่งออกที่มารดาเลือกไว้ นัก นางรู้สึกเหมือนมีหนามยอกอก บัดนี้เมื่อนึกถึงใบหน้าหล่อเหลาของเซียเส้าเหวิน แล้วมองรูปโฉมงดงามชดช้อยของเมี่ยวหง นางลอบด่าว่าอีกฝ่ายเป็นจิ้งจอกแพศยาในใจ และยิ่งแค้นแค้นว่าจะยกเมี่ยวหงให้แต่งงานกับผู้เชิง

เหยาจิ้นอวี่ถอนหายใจเฮือกหนึ่ง “ในเมื่อเจ้าได้ยินทั้งหมดแล้ว ข้าจะไม่พูดให้มากความ ข้าตัดสินใจแล้ว เจ้าถือเสียว่าตอบแทนที่ข้าดีต่อเจ้าเสมอมา จงแต่งงานเถิด วันที่เจ้าออกเรือน ข้าจะเตรียมสินเดิมให้เจ้าอย่างงาม น้ำใจที่เจ้าเคยช่วยเหลือข้าในยามยาก ข้าและท่านแม่จะจดจำไว้เสมอ ท่านพ่อของเจ้ามีอาชีพชื้อซื้อเสื่อม ทำงานเป็นสารถึให้ท่านแม่มาหลายปี สมควรให้เขาได้พักผ่อนมีความสุขแล้ว ส่วนท่านแม่และพวกน้องชายน้องสาวของเจ้า ข้าจะคอยดูแลอย่างดี เจ้าวางใจได้ หลังเจ้าออกเรือน กลับมาเป็นหัวหน้าแม่บ้านดูแลที่นี่ก็ได้ ข้ามีแต่จะให้ความสำคัญกับเจ้ามากขึ้น”

เมี่ยวหงทราบดีว่าเหยาจิ้นอวี่กำลังใช้คนในครอบครัวที่อยู่ใต้อำนาจมากกดดันให้ตนยินยอม นางทั้งเสียใจและผิดหวัง โขกศีรษะลงอีกครั้งก่อน

อ้วนอวน “คุณหนูใหญ่ บ่าวเป็นสาวใช้ติดตัวยามออกเรือนที่สูญหินใหญ่เลือก บ่าวต้องติดตามคุณหนูใหญ่ รับใช้คุณหนูใหญ่ไปตลอดชีวิตนะเจ้าคะ!” นาง ไชกัศริระจะกัปป์เป็นอย่างดีแรงจนกลางหน้าผากแตกและเลือดไหล

เหยาจิ้นอวี่เตี้อดตาลจนหยันต์ตาหรีเล็ก นางช่มอารมณ์โกรธไว้ หลบตา ต่ำพาลางเอ่ย “เมี่ยวหง หากข้ามีความสามารถปกป้องเจ้าได้ ข้าก็ไม่ทำเช่นนั้น หรอก ใครให้เจ้าไปโปรยเสน่ห์ในสวนบุปผาจนผู้เชิงเห็นเข้า นี่คือชะตาของเจ้า บัดนี้ท่านแม่ไม่อยู่ที่จวน หากหลิวหม่วมัวเอ๋ยปากขอเจ้าจากท่านย่า แล้ว ท่านย่าเอ๋ยมา ข้าก็หมดหนทางเช่นกัน เจ้าหยุดไว้วายได้แล้ว เครื่องประดับ กล่องนี้เป็นของที่ปกติข้าชอบยิ่งนัก เจ้ารับไปใช้เสีย บ่ายวันนี้ข้าจะให้ เชอหม่วมัวไปส่งเจ้า ข้าตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว เจ้าไว้วายไปก็ไร้ประโยชน์ ตกปากรับคำเสียดีกว่า ข้าจะได้ซาบซึ้งน้ำใจของเจ้า”

เมี่ยวหงได้ยินเหยาจิ้นอวี่พูดเด็ดขาดเช่นนั้น นางค่อย ๆ หยุดร้องไห้ สะอื้นพาลางเปล่งวาจา “บ่าว...บ่าวน้อมรับคำสั่งเจ้าคะ!”

เหยาจิ้นอวี่ยิ้ม ลูกและเดินไปประคองเมี่ยวหง ดึงปิ่นทองที่อยู่ใ มวยผมของตนออกและปักบนมวยผมของเมี่ยวหง ก่อนกุมมือของสาวใช้ ตรงหน้า “เจ้าอย่าโทษว่าข้าใจดำเลย ข้าก็อาลัยอาวรณ์เจ้า แต่มีเพียงข้าได้ดี พวกเจ้าถึงจะได้ดีตามไปด้วย! แม้ผู้เชิงจะโง่เขลา ทว่าเป็นคนรู้จักรักและ ทะนุถนอมผู้อื่น ดีกว่าพวกลูกผู้ดีหลายใจเห็นสตรีเป็นของเล่นไม่รู้กัเท่า เมื่อ เจ้าออกเรือนไป จะรู้ว่าข้าไม่เคยคิดทำร้ายเจ้าเลย”

แม้เมี่ยวหงจะจงรักภักดีและซื่อสัตย์ต่อเหยาจิ้นอวี่มากเพียงใด แต่นับ จากนางถูกเหยาจิ้นอวี่ตบตีดูด่าต่อหน้าธารกำนัลที่ประทุรองครั้งก่อน จวบจน จุดจบในยามนี้ นางผิดหวังและเสียใจนัก เมื่อได้ยินถ้อยคำของเหยาจิ้นอวี่ เมี่ยวหงได้แต่ปล่อยให้น้ำตารินไหลเงียบ ๆ

เหยาจิ้นอวี่ไม่มีทางเก็บเรื่องสาวใช้คนหนึ่งมาใส่ใจ นางปลอมโยน สองสามประโยคเป็นอันจัดการเมี่ยวหงเรียบร้อย